

COACH

Sport

magazín vydávaný
ve spolupráci s Českým
olympijským výborem

ČESKÁ
TRENÉRSKÁ
AKADEMIE

**„Od Pasty
se učím
i já“**

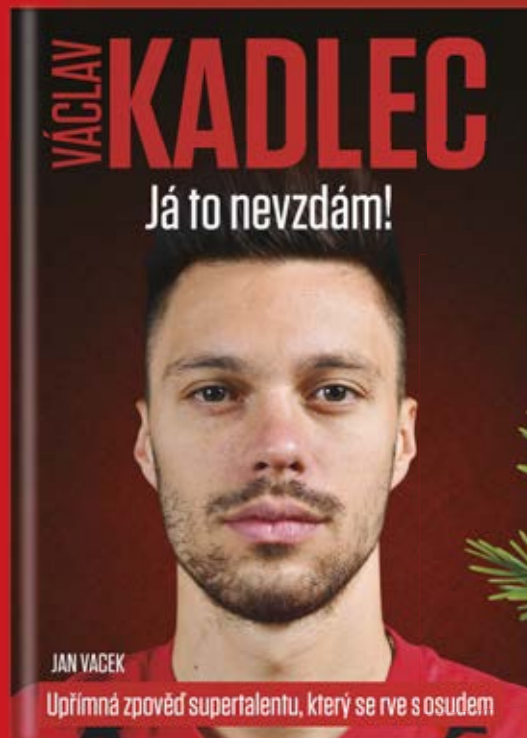
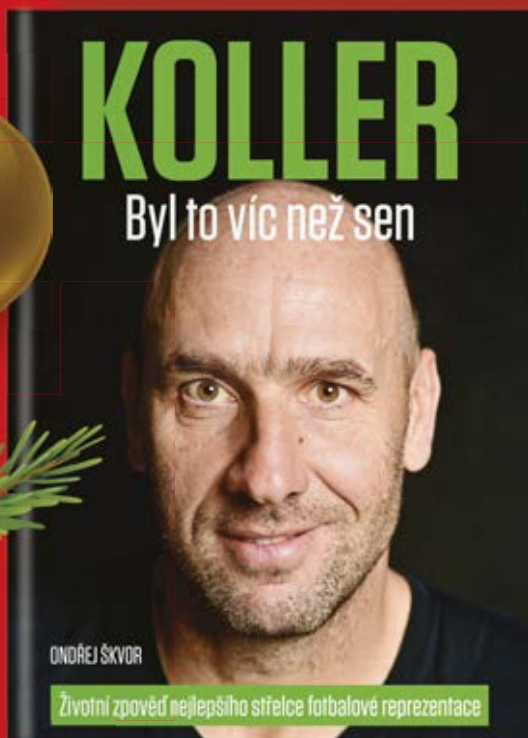
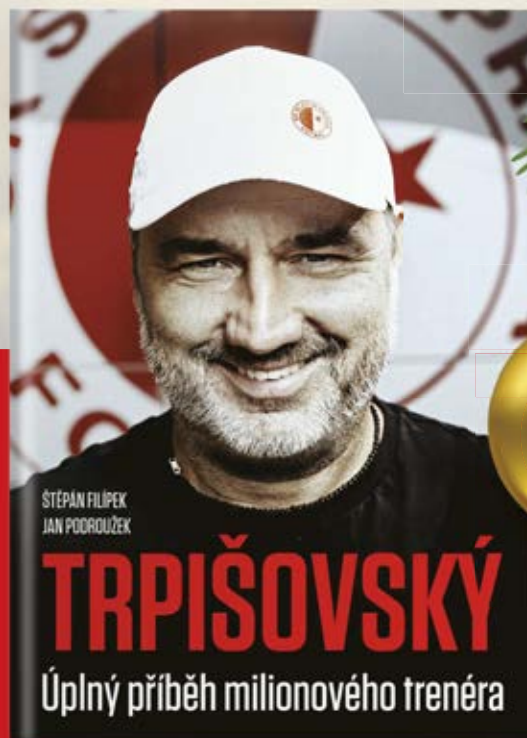
David Krejčí

Hokejová osobnost
o Naganu, Bostonu
i Olomouci

Tento výtisk je samostatně neprodejný

baseball
basketbal
florbal
fotbal
kolečkové sporty
lední hokej
hokejbal
plavecké sporty
squash
softball
stolní tenis
veslování
volejbal

TIP NA DÁREK PRO SPORTOVNÍ FANOUŠKY! DARUJTE SVÝM BLÍZKÝM KNIHU Z EDICE SPORT!

Objednávejte na www.iKiosek.cz/sport-knihy

SLEVA 20% PRO ČLENY iSPORT PREMIUM

COACH

COACH. Měsíčník. Ročník 6., číslo 12,
vychází 7. 12. 2021.
Samostatně neprodejné,
vychází jako příloha deníku SPORT.
Adresa: 170 00 Praha 7, Komunardů 1584/42,
e-mail: magazinsport@cncenter.cz,
www.isport.cz,
telefon: po předvolbě +420 225 97
volte linku 5275,
Redakce – linka 5111.

Šéfredaktor: Lukáš Tomek,
vedoucí redaktor: Petr Schimon,
grafici: Jaroslav Komolý, Kristýna Kubová,
autor grafické úpravy: Milan Jaroš,
redakční rada: Michal Ježdík, Filip Šuman,
Zdeněk Haník, Michal Barda,
obchodní ředitel-print: David Šaroch (7227),
inzerce: Jan Nassir (7338),
jan.nassir@cncenter.cz,
kontakt na inzertní poradce: linka (7512),
ředitel marketingu: Jaroslav Sodomka,
marketing: Patrik Kubečka,
e-mail: patrik.kubecka@cncenter.cz,
Chief Customer Officer: Libor Berka.

Vydává: CZECH NEWS CENTER a.s.,
Komunardů 1584/42, 170 00 Praha 7,
IČO: 02346826
Generální ředitel: Juraj Felix, Tomáš Stránský.
Rozšiřují společnosti PNS a.s.
Tiskne: Slovenská Grafia a.s.,
ISSN 2464-6865.

Registrace MK ČR E 22423.
Nevyžádané rukopisy, fotografie
a kresby se nevracejí.
Redakce nezodpovídá za obsah inzerátů.
Publikování nebo jakékoli jiné formy dalšího
šíření obsahu časopisu COACH
jsou bez písemného souhlasu vydavatele
zakázány.
© CZECH NEWS CENTER a.s.

TERMÍN UZÁVĚRKY: 30. 11. 2021
TITULNÍ SNÍMEK: HERBERT SLAVÍK
VE SPOLUPRÁCI:

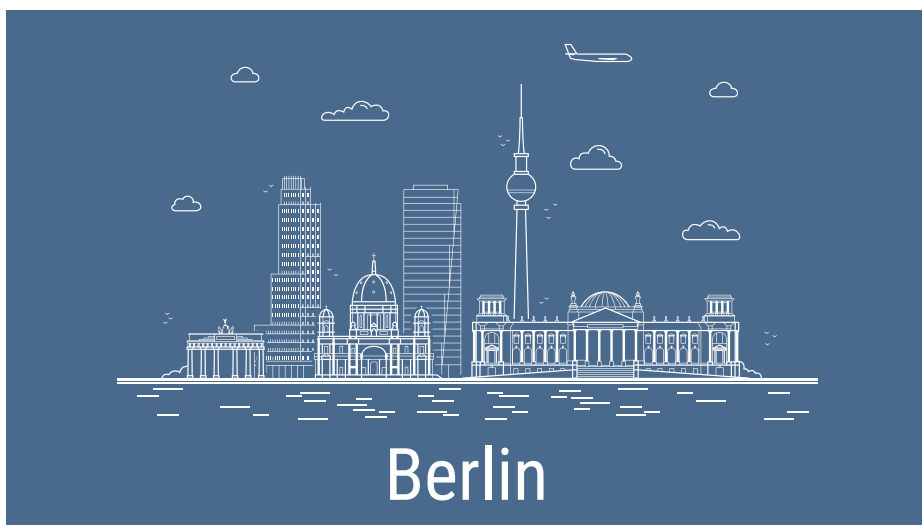

FOTO: SHUTTERSTOCK.COM

30 let bez plánu...

Doufám, že mi čtenáři i moji spolubojovníci z Coache – autoři dalších článků – odpustí, když ve svém úvodníku zareaguji pouze na jeden. A to na hlavní téma, které připravil Michal Barda. Když jsem to četl, jímala mě směsice pocitů: od závislosti, přes vztek, úctu až k naději.

Závist proto, že, jak nás informuje Michal, dokázaly berlínské kluby pod jednotící známkou „Sportovní metropole Berlín“ takový jednotný tah na branku, jaký Čech těžko pochopí. V roce 2009 totiž vznikla tahle iniciativa a dala si za cíl propagovat Berlín doma i v zahraničí jako město zaslíbené sportu – pro všechny! Obdivuhodný projekt, který přispívá k pozitivnímu obrazu města a identifikaci obyvatel celého regionu. Tak jsem si povzdychl, začal srovnávat, a pomyslel na Prahu a Brno – naše metropole, kde jsem žil, resp. žiju. Dobře, řekl jsem si, Češi nejsou Němci, z jiného úhlu pohledu to může být i výhoda.

Pak se ale za závislosti dostavil vztek. Uvědomil jsem si, že město Berlín (potažmo jistě celé Německo) je schopno i na makro-úrovni domluvit se a udělat plán. Jistě, můžeme namítnout, že jejich ochota podřídit se „vyššímu plánu“ měla před 75 lety dost neblahé následky. Ale české prostředí není schopno domluvit se skoro na ničem. Český sport nedokázal za 30 let po pádu centrálně řízené tělovýchovy připravit ani náznak nějakého plánu.

Ano, všichni jsou ochotni domluvit se na tom, že sport potřebuje peníze,

a jednoduše natáhnout ruku. Ale tím společná snaha končí. Představitelé sportu se vzájemně „cívkuji“ kvůli malichernostem a sportu schází ideová a odborná doktrína. Ruku na srdce, co je v českém sportu systémového? Sólóvé projekty typu Ledecká, Sábliková či Samková rozhodně ne. A to mluvím o jednom sportovním sektoru, o projektu napříč sporty si nechme jen zdát.

Přesto mi dovozte závěrem, abych skončil s nadějí. Minulý týden byl jmenován nový premiér, záhy tu budeme mít novou vládu, tak si snažně popřejme, aby se v jejich programu objevila snaha vrátit sportu systém. Aby se pod jejich taktovkou podařilo přinejmenším to, co zde v Coachi. Domluvit se napříč sporty, stejně jako v Berlíně, přesvědčit jejich šéfy a začít jednat. Vydat se směrem k znovuobjevení odborné identity českého sportu. Aby podobné projekty, jak o nich píše Michal Barda, byly zajímavou inspirací, nikoliv sypáním soli do otevřených ran.

A teď už přeji klidný, zdravý, pokud možno pomalý advent a samozřejmě příjemnou četbu.

Zdeněk Haník
bývalý trenér volejbalové reprezentace a předseda České trenérské akademie ČOV

Rád dělám na sto procent

Slyšel jsem Davida Krejčího trpělivě odpovídat hroznu nedočkavých novinářů. Viděl jsem, jak soustředěně po dvacet minut pózuje fotografovi a bez mrknutí oka plní jeho nejztřeštěnější požadavky. Vnímám z něj vyzařující profesionalitu a respekt k práci druhého. Nikdy jsem ho neviděl jako hráče v hokejové kabině, ale z jeho klidného projevu sálala tichá síla. Chtěl jsem se toho nesmírně skromného Čecha, který ve svém oboru patří mezi nejlepší na světě, ptát na něco jiného než tisíce lidí přede mnou: na jeho sny a hvězdy na jeho cestě. Z jeho hlasu i po sedmnácti letech v zámoří hladila sladká a měkká moravština.

TEXT: MICHAL BARDA

FOTO: PROFIMEDIA.CZ

Davide, chtěl bych se vrátit na úplně začátek, když jste začal hrát hokej. Vzpomenete si na své úplně první hokejové sny?

„Na ty úplně první asi ne. Spíše si pamatuji, když už jsem hokej hrál a v národě byla generace, která třikrát po sobě vyhrála mistrovství světa. To bylo prostě to jediné, co jsem chtěl: hrát a dostat se na mistrovství světa. Já jsem ani nesnil o tom to vyhrát, já snil o tom se tam dostat, protože jsem věděl, že když tam budu, automaticky vyhraju. Protože Češi tenkrát zrovna vyhrávali pořád, říkal jsem si, že když se tam dostanu, tak budu na Staromáku a budu slavit s fanoušky. To jsem chtěl už od mala vždycky zažít.“

To bylo tedy na základce?

„To bylo někdy okolo Nagana, v roce 1998 a v letech po něm. Ty zlaté časy mi prostě zůstaly v paměti.“

Vzpomenete si, co vás v té době hnalo dopředu, po čem jste toužil?

hokejový útočník

DAVID KREJČÍ

Narozen: 28. dubna 1986 ve Šternberku

Pozice: centr

Kariéra: Olomouc (2000-01), Třinec (2001-03), Kladno (2003-04), Gatineau Olympiques (QMJHL/2004-06), Providence Bruins (AHL/2006-08), Boston Bruins (2006-21), Pardubice (2012/13, v době výluky), Olomouc (2021-?)

V NHL: 962 zápasů, 730 bodů (215+515), plus/minus +143

Ve Stanley Cupu: 156 zápasů, 124 bodů (42+82), plus/minus +23

V extralize: 41 zápasů, 43 bodů (25+18), plus/minus +10

V reprezentaci: 34 zápasů/7 gólů, 3x MS (2008, 2012, 2018), 2x ZOH (2010, 2014)

Úspěchy a ocenění: vítěz Stanley Cupu (2011), bronz z MS (2012), bronz z MS U20 (2005), bronz z MS U18 (2004), 2x držitel NHL Plus-Minus Award v hodnocení plus/minus (2009 a 2014), vítěz bodování a nejlepší střelec play off NHL (2011), vítěz ankety Zlatá hokejka (2013)

Rodina: ženatý, manželka Naomi, dcera Elina, syn Everett

„V té době to bylo právě Nagano. Bylo to okolo páté třídy, dívali jsme se na utkání i ve škole. Chodil jsem se dívat na hokej do Olomouce a chtěl jsem být hokejistou. Opravdu v tom strašně pomohly ty zlaté hokejové časy v reprezentaci. Chtěl jsem se tam prostě dostat. Samozřejmě, NHL byla ještě o kousek dál, o tom jsem ale snil i nesnil. To byl sen, o kterém jsem si spíš myslel, že se mi nikdy nesplní. Ale strašně mě hnala dopředu reprezentace.“

Skočte tedy k NHL blíž: o čem jste snil, když vám bylo dvacet?

„V osmnácti letech jsem byl draftován, pak už to bylo jiné. Když jsem byl v dorostu a pak v juniorce, NHL už byla blíž. Ne že by to byla realita, ale draft už realita byl a s ním i možnost, že bych se do něj mohl dostat a zkusit to do juniorů do Kanady. Ve dvaceti se mi pak podařilo odehrát v NHL první zápas, pak už se to na sebe nějak nabalovalo.“

Tak úplně snadné to ale asi přece jen nebylo?

„Když jsem vyšel v Kanadě z juniorky a byl první rok na farmě, měl jsem tam docela dobrou pozici. Dařilo se mi a už jsem věděl, že jakmile v prvním týmu přijde zranění nebo něco jiného, že budu jeden z prvních. To se i podařilo, ale když jsem se tam dostal, hned mi to otevřelo oči. Říká se, že dostat se do NHL není až tak těžké, ale nejtěžší je se tam udržet. To jsem poznal sám, protože mě hned zase poslali dolů a musel jsem makat, abych se dostal zpět. Myslím, že to bylo třikrát nebo čtyřikrát, kdy mě vytáhli a pak zase vrátili zpátky.“

Jít v osmnácti letech sám do zámoří

muselo být samo o sobě dost tvrdé, ne?

„Šel jsem do kanadské juniorky v osmnácti po draftu, na dva roky. Měl jsem kliku, že tam byl ještě Péťa Pohl, takže jsme byli spolu. Jsme stejně staří, byli jsme spolu v repre v šestnáctkách, sedmnáctkách a osmnáctkách, znali jsme se docela dobře. Byl to už jeho druhý rok, šel do Kanady o rok dřív, což tehdy ještě nebylo tak docela známé. Známější bylo, že hráč prošel draftem a jeho tým NHL mu pak doporučil, kam má jít hrát. Péťa ale šel do Kanady již rok před draftem, což pro mne bylo dobré, protože už uměl anglicky a všechno mi ukázal. Bez něho by to pro mne bylo o hodně těžší.“

Člověk se v určitém věku už občas dívá zpátky a vidí na nebi hvězdy, které ho na jeho cestě vedly. Situace nebo momenty, které ho posunuly

Návrat domů. Šternberský rodák nastupoval za Olomouc v dorostenecké extralize, teď jí po dvaceti letech pomáhá v dospělém týmu.

INZERCE

NOVÁ VZDĚLÁVACÍ SÉRIE

Pohybová příprava dětí s Filipem Raptopulem

TÉMATÁ SÉRIE:

1. Spontánní pohyb
2. Programming
3. Ranná specializace
4. Výzvy
5. Rutiny a rituály
6. Domácí trénink
7. Síla
8. Rychlost
9. Koordinace
10. Vytrvalost

+ baterie 34 videí s jednotlivými cviky

POHYBOVÁ
PŘÍPRAVA DĚTÍ

Sledujte na pojdrathokej.cz

Generální partner:

Partner správné výživy:

Partneři:

vpřed, nebo naopak zbrzdily. Když si vzpomenete na juniorku, vybaví se vám něco takového?

„Myslím, že tam takových momentů bylo víc. Jeden, když jsem šel z Olomouce do juniorky do Třince, to byl zrovna rok, kdy to bylo strašně našlapané. Vyhráli jsme pak titul, ale když jsem přicházel, bylo tam tolik dobrých hráčů a letní příprava byla tak strašně těžká... Bylo to fakt hrozné. Tehdy vedl třinecký dorost pan Kužilek a já si vzpomínám, že jsme vždycky o víkendech jezdili domů, a i když to bylo tak těžké, vždycky jsem doma počítal: ten a ten hráč je ještě přede mnou, tenhle je stejně starý jako já...“

To musel být na mladého hráče dost nápor, že?

„Věděl jsem to a říkal si: tady pro mne místo není, tady nevím, jak budu hrát. A tak jsem makal i o víkendech, i když jsme třeba jeli s rodiči na dovolenou. Jeli jsme do Chorvatska a já tam makal celou dobu. To mě posunulo dopředu, hned

jsem se v Třinci chytil a hrál první nebo druhou lajnu v týmu, s kterým jsme pak vyhráli celou ligu. To mě hodně posunulo, tam jsem se naučil brát letní přípravu vážně. Dostal jsem za svou práci odměnu a pak do sebe všechno zapadlo tak, jak mělo.“

V Třinci jste ale strávil jen jednu sezonu?

„Vytáhli si mě do juniorky do Kladna a tam jsme taky vyhráli titul. To byl rok, kdy jsme šli na mistrovství světa osm-

náctek a skončili jsme třetí, takže to byla dobrá pozice do draftu. Pak mě vydraftovali a v Kanadě přišel druhý bod, který mi otevřel oči. To, jak se k tomu staví, tréninky, prostě všechno bylo úplně někde jinde. Trenér Benoit Groulx mi tam dal strašně moc, i když jsem ho za to úplně v lásce neměl, protože na mne byl strašně tvrdý. Později, když už jsem se dostal do NHL, jsem se za ním párkrát zastavil a zpětně jsme to spolu rozebírali. On je na hráče v tom věku strašně tvrdý, ale bez něho bych nebyl tam, kde jsem. Měl jsem ho dva roky, sice jsme v těch letech nevyhráli, ale dal mi tolik, že bez něho bych tu vůbec nebyl.“

Tyto dva momenty vás posunuly nejvíc?

„Letní příprava v Třinci a po hokejové stránce juniorka v Kanadě mi daly strašně moc. Pak už se to do sebe všechno poskládalo, a když jsem byl první rok na farmě, šel jsem strašně rychle nahoru a hned jsem se chytil. Bez těchhle dvou věcí by to nešlo.“

3

Tolikrát si zahrál s Bostonem finále Stanley Cupu. V roce 2011 ho vyhrál (nad Vancouverem), pak v letech 2013 (Chicago) a 2019 (St. Louis) neuspěl.

INZERCE

ČESKÁ
OLYMPIJSKÁ
NADACE

ČESKÝ
OLYMPIJSKÝ
VÝBOR

**Pomozte nám
vrátit děti
ke sportu.
Stojí to za to!**

www.olympijskanadace.cz

HLAVNÍ PARTNER

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER

Česká televize

V NHL včetně play off dosud nastřílel 257 gólů, na jeho umění by měla spoléhat i reprezentace na ZOH v Pekingu

Bylo i na farmě v Providence něco, co by vás takhle výrazně poznamenalo?

„Já si myslím, že jsem tam nastavil takovou laťku, že na farmě už jsem prostě jel. Už od letní přípravy jsem naskočil a začal dělat věci, které mě předtím Benoit Groulx naučil. Jelo to hned od začátku. Už od přípravných zápasů jsem dostával hodně prostoru a dokázal jsem důvěru trenéra hned vrátit. Hned od začátku prvního roku na farmě.“

A potom, po několika nahoru - dolů, jste se konečně stal součástí prvního týmu. Byl tehdy nějaký moment, který vám otevřel NHL celou? Kdy jste měl pocit, že už rozumíte tomu, jak ten svět funguje?

„Bylo to tehdy trochu jiné, než je to teď. Koukají tam hodně na body. Na farmě jsem hrál fakt dobře, měl jsem tam přes bod na zápas. Tak si mě vytáhli a v prvním zápase v NHL jsem dostal otřes mozku. To mi otevřelo oči. Bylo to někdy v únoru. Vzpomínám, že jsem volal domů a říkal jsem: Tady na farmě dohrajou sezonu a pak nejspíš pojedou domů, protože na NHL asi fakt nemám.“

Daň nezkušenosti?

„NHL byla tehdy fakt jiná, než je teď, bilo se to tam víc. Ale než sezona skončila, vytáhli mě ještě třikrát a odehrál jsem šest zápasů. Bylo to sice bez bodu, ale bylo pro mne důležité, že jsem se rozkoukal a že to bylo bez zranění. Druhý rok už jsem přišel a dostal se do týmu hned. Sice mě ještě na dvacet zápasů poslali dolů, ale už to bylo úplně někde jinde. Už jsem přibral a taky už jsem sám věděl,

že se tam jednou prostě dostanu. A až se tam dostanu, tak se tam udržím. Už to spíš byla otázka ne jestli, ale kdy.“

Jaký moment si vybavíte ze sezony 2010/11, kdy jste vyhráli Stanley Cup?

„Tenkrát jsme začali sezonu v Praze. Hráli jsme s Arizonou a ta v tom roce měla v týmu taky dost Čechů, Martina Hanzala, Michala Rozsívala, Vrbíče (Radima Vrbatu) a další. Já byl v týmu Bruins jediný Čech, byl tu i Zdeno Chára. Byl to můj čtvrtý rok v NHL a bylo super ukázat se klukům. Já jsem do té doby extraligu nikdy nehrál a lidi mě tu ani moc neznali, tak bylo hezké zahrát si doma. Hráli jsme utkání proti Liberci, hrál tam i náš nynější reprezentační manažer Měda Nedvěd. Bylo strašně příjemné zahrát si na českých hřištích. A stejný rok jsme pak vyhráli Stanley Cup, takže to bylo super.“

Takže celá sezona od začátku 2010/11 až do konce byla jeden highlight?

„Byla to taková pohádka. Začátek byl super, konec byl super, samozřejmě to mezi tím zas taková pohádka nebyla. Protože osmdesát dva zápasů bolí, psychicky a mentálně je to strašně náročné. Ale od toho je tam tým a ten jsme tehdy v Praze tak strašně stmelili, že jsme si i z problémů dokázali pomoci a vyhrabat se z nich, skončili jsme až na tom nejvyšším vrcholu.“

Ted' skočím na moment, který asi pořád hodně bolí. Na sezonu 2018/19, kdy jste se taky snažili dělat všechno správně a přesto jste padli v sedmém finále se St. Louis Blues?

„Byl jsem ve finále Stanley Cupu třikrát, z toho jednou vítězně. V roce 2013 jsme prohráli s Chicagem, bylo to tak padesát na padesát, vyhráli oni v šestém zápase. Popřáli jsme jim, klobouk dolů, byli lepší a titul si zasloužili. V sérii se St. Louis už jsem ale byl v týmu dlouho, už jsem měl jinou pozici. Byl tam i David Pastrňák, s kterým bych si to přál vyhrát. Byli tam i další kluci, s kterými jsem tam byl fakt hodně dlouho a bylo by super to s nimi vyhrát.“

Co se tedy stalo?

„Jak jsem zmiňoval, že Chicago bylo v roce 2013 lepší, tak tohle bylo úplně někde jinde. My jsme věděli, že jsme byli lepší, byli jsme lepší na papíře, byli jsme lepší ve všech zápasech, kdy jsme vyhráli. I v těch zápasech, kdy jsme prohráli, jsme z toho měli víc... Pak ale přišel ten zápas sedm a prohráli jsme 1:4, doma. V zápase, který bude bolet nadosmrti, protože jsme byli prostě lepší ve všem. Bohužel, ten hokejovej bůh to přál druhé straně.“

Do jaké míry takové utkání, které už má člověk navždycky někde v sobě, dokáže hráče v kariéře posunout ještě dál?

INZERCE

Pomáhej pohybem s aplikací
EPF od Nadace ČEZ

www.pomahejpohybem.cz

SKUPINA ČEZ

GENERÁLNÍ PARTNER
ČESKÉHO OLYMPIJSKÉHO TÝMU
2021 - 2024

Nebo mu naopak dá takovou ránu, že ho zlomí?

„Každý z toho týmu měl i potom výborné sezony, Pasta vyhrál nejlepšího střelce. Každý hráč má výborné sezony, ale jakmile prohraješ ve finále, ještě navíc v sedmém zápase... Pak si řekneš, že je úplně jedno, jestli jsem vyhrál nejlepšího střelce ligy. O tom to není – prohrál jsem tenhle jediný zápas, který bych vyměnil za všechno ostatní. Všechny góly bych dal za ten jediný zápas. Protože sedmý zápas ve finále Stanley Cupu ti otevře oči, protože si řekneš, že těch osmdesát dva zápasů v sezoně předtím je úplně jedno.“

Takhle vás to změnilo?

„Zjistil jsem to v kariéře docela brzo. Byl to můj čtvrtý rok z těch patnácti, kdy jsem Stanley Cup vyhrál. Otevřelo mi to oči a už jsem si pak říkal, že když mám třeba během sezony špatný zápas, je to úplně jedno. Hlavně se dostaň do play off a ostatní neřeš.“

Zkusme teď odložit skromnost: co musí mít hokejový centr, aby byl tak dobrý jako vy?

„Nerad bych mluvil o mně, ale vždy, když se podívám na dobré centry, tak jsou strašně chytrí. Centr má být mozek lajny a to bez chytrosti nejde. Když se podívám na top centry, jako jsou Crosby, McDavid nebo Bäckström, všichni mají na hokej mozek a cit. Myslím, že takhle nějak má centr vypadat. Nemusí být nejlepší střelec ani nejrychlejší ze všech. Niklas Bäckström není vůbec rychlý, ale má ten svůj mozek. Rád se učím od hráčů, jako je on, i když jsou třeba mladší než já. Rád se zlepšuju a odkoukávám věci od chytrých hráčů.“

Je to tak, že tihle kluci nejen hrají hokej, ale že ho opravdu utvářejí? Že už hrají situaci, která teprve za dvě nebo tři sekundy přijde?

„Je to možné. Já si hlavně myslím, že tihle hráči hrají to, co umějí nejlíp, a v tom se dál zlepšují. Jedna věc je zlepšovat se ve věcech, které neumíš, ale nezapomínat na ty, které umíš. Hráč v NHL umí třeba dávat góly nebo umí něco jiného, a kvůli tomu v NHL je. Příklad je David Pastrňák. Je jeden z nejlepších střelců v NHL, ale svoji střelu piluje nejvíce z celého týmu. Před tréninkem jde, dá si tam dvacet, třicet puků a střílí, po tréninku to samé. A kvůli tomu tam je. On piluje to, v čem je nejlepší, a chce se dostat na ještě jiný level. Toho si na něm

FOTO: HERBERT SLAVÍK/ČOV

„DAVID PASTRŇÁK JE JEDEN Z NEJLEPŠÍCH STŘELCŮ V NHL, ALE SVOJI STŘELU PILUJE NEJVÍC Z CELÉHO TÝMU. TOHO SI NA NĚM CENÍM.“

cením. Pro mne bylo hezké, když jsem ho viděl, protože i já se od něj učím. I když je mladší, přinesl něco, co já jsem neviděl. Odkoukal jsem to a dělávali jsme to spolu.“

Když se podívám na skok, který jste před touto sezonou udělal do české extraligy, musí to být změna hlavně v denním režimu a přípravě na utkání. V NHL jste byl na tripu, manželka se v té době starala doma o rodinu. V Česku už jen jazykově a tím, že znáte místní prostředí, na vás rodina v běžném provozu asi víc závisí. Je to velká změna v přípravě a koncentraci na utkání, které jste v NHL léta piloval?

„Ze začátku sezony to bylo trochu těžší, protože jsem přijel z Ameriky a měl zranění. Musel jsem řešit rehabilitaci, tréninky, a kvůli jazyku na mne spadlo

i všechno ostatní. Musel jsem zařídit školku, školu, byt, nábytek, pojištění, prostě všechno kolem našeho života tady. Samozřejmě, rodina mi v tom strašně moc pomohla, ale já jsem v tom vždycky někde musel být zapojený. Pořád se něco dělo. Od sedmi od rána do sedmi do večera jsem první tři týdny jel jako blázen. Teď už máme byt, malá už začala chodit do první třídy, takže už je to trošičku lepší.“

Už jste se s rodinou zabydleli?

„Už jsme se trochu usadili, začali jsme dělat turistické akce, chodit po památkách, začíná české dobrodružství. Copak já, já to tu znám, jsem v Olomouci doma. Ale musím ji ukázat rodině. Samozřejmě přijdou i těžší časy, ale tím, že se tady v extralize jezdí v den zápasu, spím hodně doma a bude to lepší. Cestování je tu

FOTO: PROFIMEDIA.CZ

INZERCE

„Zvedni tu hlavu!“

„Ty to nevidíš?“

„Kam to střílíš?“

„Seš slepej?“

TAKTO SVÝM HRÁČŮM ZROVNA MOC NEPOMŮŽETE...

Víte, že -0,5 dioptrie zhoršuje ostrost zraku až o 50%?

Necháte hrát své hráče s 50% fyzickou připraveností?

dynaoptic

VŠICHNI MÁME MOZEK. MOZEK MÁ SCHOPNOSTI. MY MÁME MOŽNOSTI HO VÝTRÉNOVAT. VÍME JAK NA TO.

TRÉNINK DYNAOPTIC JE VHDNÝ PRO VŠECHNY TYPY SPORTŮ I JINÉ PROFESNÍ ČINNOSTI.

-0,5 dioptrie
ostrost vidění: 50%

správně nastavený VIZUÁLNÍ SYSTÉM
ostrost vidění: 100%

RADOVAN KNAP / +420 603 750 520 / info@dynaoptic.cz

Riegrovo náměstí 179, 767 01 Kroměříž / Walterovo náměstí 329/2, 158 00 Praha – Jinonice

ve spolupráci s Českou
trenérskou akademií ČOV

ČESKÁ
TRÉNERSKÁ
AKADEMIE

trochu náročnější. Na začátku mi trvalo půl zápasu, než jsem cestu autobusem do Budějovic vyjezdil, protože nejsem zvyklý spát v autobuse a ještě takhle cestovat. Uvidíme, nějak to zvládnem, je to jenom hra. Jako v Americe.“

Je to jenom hra jako v Americe, ale David Krejčí v české extralize je zjevení. Cítíte větší tlak od obránců na ledě?

„Nijak se na to nesoustředím, jestli na mně někde někdo visí, nebo ne. Mám na ledě nějaký úkol, a to je můj cíl. Když na mně bude nějaký hráč, tak se musím snažit o to víc. Ale když jdu do zápasu, nic se pro mě nemění tím, kdo proti mně hraje, nebo ne. Mám nějaký úkol a chci to tam prodat.“

Reprezentační trenér Filip Pešán se vás před třemi stovkami lidí na konferenci Mosty zeptal, jestli byste jel na olympiádu, kdyby vás pozval.

„Nevěděl jsem, že tam je. Rád bych jel a doufám, že zdraví vydrží, forma a zájem taky, a všechno vyjde. Víím, kde si mezi českými hráči stojím, všechno bude záviset na zájmu, formě a zdraví v tu danou dobu.“

Láká vás olympiáda?

„Určitě, už jsem na ní byl dvakrát a strašně si toho cením. Uvidíme, jak to všechno dopadne i jak to bude s covidem. Olympiáda bez fanoušků by asi nebylo ono.“

Zase byste si mohl zahrát s Pastou...

„Bylo by hezké si s ním zahrát, ať už na olympiádě nebo někdy jindy v budoucnu. Určitě bych si s ním ještě někdy chtěl zahrát. Jsme v kontaktu docela často, ale když se spolu bavíme, není to moc o hokeji.“

Umíte si představit, že během této sezony zazvoní telefon a vy se vrátíte

6

Po návratu do extraligy se David Krejčí trefil za Olomouc v každém z úvodních šesti zápasů, odstartoval s bilancí 7+1.

do Ameriky? V nějakém týmu dojde ke zranění, přijde trejd...

„Že by mě v sezoně někdo chtěl? Reálně to myslím je, ale v NHL jdeš s časem. Existuje nějaké datum, trade deadline, a do toho se to musí rozseknout. Je možné, že třeba něco přijde, ale já nejsem povahově takový hráč, že bych tu měl podepsanou smlouvu a odjel. Když něco dělám, jsem rád, když to dělám na sto procent a dám tomu sto procent. Nejsem takový člověk, abych se sbalil a Olomouc tady v tom nechal.“

Umíte si sám sebe představit jako kouče?

„Teď určitě ne. Uvidíme, co se někdy stane - záleží ještě jak, kde. V NHL je člověk pořád na tripu a já chci být doma s rodinou. Až za deset, patnáct let budou děcka z baráku, to je něco jiného. Zavírat dveře nechci a nerad říkám nikdy, takže uvidíme, co se stane. Ale teď v blízké budoucnosti, kdy budou děcka ještě doma, nechci brát nějaký job, kdy bych byl hodně na cestách.“

FOTO SPORT: PAVEL MAZÁČ

MISTROVSTVÍ SVĚTA VE VESLOVÁNÍ

18. - 25. 9. 2022 / RAČICE

NEJVĚTŠÍ VESLAŘSKÁ AKCE PO 29 LETECH ZPĚT V ČR!

Hlavní partneři:

Mediální partneři:

Organizátoři:

DOŠKOLENÍ

ON-LINE na Facebooku ve skupině Úsek trenérů
15:00 – 21:00

DOŠKOLENÍ MLÁDEŽ – 14. 12. 2021

Analýza kvalifikace U17 včetně tréninkového procesu

Jiří Skála – ČR U17

Daniel Franc – ČR U17

Představení akademie GNK Dinamo Záhřeb

Andjelko Ivanjko – asistent ředitele akademie

Marko Matušinskij – šéftrenér kondiční přípravy

Představení akademie SK Rapid Vídeň

Wilhelm Schuldes – sportovní ředitel akademie

Co nás v tréninku může brzdit?

Antonín Plachý – vedoucí Úseku trenérů

Jan Suchopárek – ČR U21

DOŠKOLENÍ DOSPĚLÍ – 15. 12. 2021

Analýza ME

Airton Karanka – trenér a člen analytické skupiny UEFA

Analýza Evropské ligy a Ligy mistrů

Dušan Fitzel – člen analytické skupiny UEFA

Rozbor vybraných situací z Fortuna ligy

Verner Lička (Úsek trenérů), Jiří Žilák (ČR U20), Vítězslav Lavička

Pohledy do tréninku AC Sparta Praha

Pavel Vrba – trenér AC Sparta Praha

Co nás v tréninku může brzdit?

Antonín Plachý – vedoucí Úseku trenérů

Jan Suchopárek – ČR U21

V posledních dvou letech Slovácko otřásá špičkou českého fotbalu. Ve skromných podmínkách se neustále posouvá výš a výš tým, který udivuje nasazením i atraktivním herním projevem. Vždyť skolit Spartu 4:0 nedokáže jen tak někdo. Malý fotbalový zázrak má na povel důsledný a spravedlivý trenér **MARTIN SVĚDÍK**.

TEXT: JIŘÍ NIKODÝM

Mám smysl pro detail, spravedlnost a humor

Proč jsem se stal trenérem?

„Celý život jsem byl vychováván ve fotbalovém prostředí, v šestnácti jsem šel do chlapů a do ligy do Baníku Ostrava, ale ve 24 letech jsem kvůli zranění musel s fotbalem skončit - a neuměl jsem si život bez fotbalu představit. A tak jsem šel postupnými krůčky od okresních přeborů přes Hradec Králové, kde si mě pan Šmarda vytáhl jako asistenta do trenérského prostředí. Tam jsem nějakým způsobem najel na přesvědčení, že to je asi cesta, kterou bych se chtěl ubírat. Začal jsem se vzdělávat a přišla trenérsko-manažerská nabídka od akcionářů Pardubic, kteří měli plán spojit některé tamější kluby do jednoho, který bude fungovat na dlouhodobějším plánu, a posunout klub do profesionálního fotbalu. Jsem za to nesmírně rád a hrozně si vážím toho, že mohu dělat, co jsem miloval odmalička a k čemu jsem byl odmalička vedený.“

Moje nejsilnější vlastnost?

„Asi pracovitost, smysl pro detail, smysl pro spravedlnost a smysl pro humor.“

Co na mě mělo největší vliv?

„První ovlivnění, že mě vytáhl pan Šmarda do Hradce a ukázal mi cestu. On se netajil tím, že si chtěl vychovat trenéra. Druhé přišlo s nástupem současného vedení v Pardubicích, které mi dalo důvěru pracovat šest let od divize až po druhou ligu, což mi v kariéře pomohlo v budování týmu. Hodně mi tam pomohl a ovlivnil můj kamarád Martin

Shejbal. Třetí důležitou věcí pak bylo, že jsem odešel jako trenér do Baníku, kde jsem se vrátil ke spolupráci s Vernerem Ličkou, který mě vedl jako trenér, když jsem v Baníku hrál. On mě ovlivnil ve fotbalovém vzdělání a podobných věcech, čímž jsem si ještě víc ujasnil náhled na fotbal. Čtvrtý důležitý milník je skvělá rodina, mám úžasnou manželku, krásné zdravé děti. Žijí fotbalem, podporují mě v dobrém i zlém období, což pro ně někdy není jednoduché. Nerad bych na někoho zapomněl, těch lidí bylo víc. Chtěl bych všem moc poděkovat.“

fotbalový trenér

MARTIN SVĚDÍK

Narozen: 27. 6. 1974

Hráčská kariéra: Loko Pardubice, VCHZ Pardubice, Baník Ostrava, Sigma Olomouc, Příbram,

Příbram Lázně Bohdaneč

Trenérská kariéra: FC Hradec Králové, FK Pardubice (2008-13), Baník Ostrava (2013-14 hlavní trenér, asistent), Dinamo Minsk (Běl./2014-15 asistent), Česko U20 (2015-16), Česko U21 (2015-18 asistent), FK Mladá Boleslav (2016-17 hlavní trenér, asistent), FC Vysočina Jihlava (2017-18), 1. FC Slovácko (2018-?)

Největší úspěch: 4. místo ve FORTUNA:LIZE (2021)

Moje trenérská filozofie?

„Filozofie záleží na spoustě aspektů. Mojí filozofií je odvádět co nejlepší práci, a to se zase snoubí s pracovitostí. Věřím tomu, že když dáte tomu, co děláte, maximum, je to první předpoklad, že můžete být úspěšní. Ty další aspekty a vlivy v trenérském životě mohou být zásadní, ale také proměnlivé a mohou ovlivnit případný úspěch i neúspěch.“ Nejlepší rada, kterou jsem kdy dostal? „Nečti sociální sítě.“ (úsměv)

• • •

Moje nejtěžší rozhodnutí?

„Odchod z Pardubic do Baníku.“ Co se mi opravdu povedlo? „Začalo to právě v Pardubicích, kde se podařilo vybudovat fungující tým. Základ týmu, postup, kdy jsme si stanovili cíle a splnili je. Angažmá v Baníku, u reprezentací U20, U21, v Mladé Boleslavi, Jihlavě, Slovácku mi dala možnost poznat řadu úžasných lidí a spolupracovat s nimi. Třetí věc... přesvědčení o tom poučit se z negativních věcí ve fotbalovém životě a přetavit je v pozitivum do mé další práce. Je důležité si zachovat pokoru a netvářit se ukřivděně, ale vzít si to podstatné. Věci, které se staly, si zanalyzovat, to negativní odstranit a do dalších angažmá si je nebrat. Bylo důležité najít správnou cestu.“

Co dělám, když cítím, že za mnou tým nestojí?

„Snažím se pracovat tak, aby se to nestalo. Pro mě je důležitá důvěra hráčů

FOTO SPORT: PAVEL MAZÁČ

Bývalý útočník si připsal tři starty za reprezentaci do 21 let, na turnaji v Toulonu v roce 1993 dal vítězný gól proti Brazílii (3:2)

Záložník Milan Petržela, čtyřnásobný ligový šampion, který si zahrál bundesligu za Augsburg a s Plzní proti Barceloně, Realu, Bayernu či Manchesteru City, je v 38 letech oporou Slovácka

v to, co děláme, jak pracujeme. Nerad chodím kolem horké kaše, mluvím upřímně a někdy to i kluky bolí. Ale když jim vysvětlíte, jak to cítíte a vidíte, vždycky se ukázalo, že to s tím hráčem myslíte dobře. Vždy jsem připravený na každého hráče jinak, protože jsou povahově rozdílní. Já přece nemám důvod to s hráčem nemyslet dobře. Hráče potřebuju, profituju z nich, těžím z nich, lidsky i pracovně. Snažím se těmto věcem předcházet. V kolektivu je to vztahově složité a nikdy neuspokojíte 22-25 hráčů, které máte v kádru. Někdo prostě může být nespokojený. Má to ale své hranice. Je třeba s kluky hodně mluvit a nastavit si pravidla hned od začátku. U nás v Česku je specifické prostředí, že když parta funguje, daří se týmu, vztahy jsou dobré, upřímně v kabině, v klubu, v realizačním týmu. Je to součást cesty. Neznamená to, že uspějete, ale je to podstatný krok k úspěchu.“

Do jaké míry rozlišuju v přístupu mezi starým a mladým hráčem?

„Rozumím tomu, že v současné době máme tendenci prosazovat mladé hráče, dávat jim šanci. Ale kádr musí být vyvážený. Když máte tři veterány, tak musí mít v první řadě výkonnost,

protože není dobré, aby seděli na lavičce. Nebo musí být se svou rolí na lavičce srozumění. To je třeba nastavit. Když zkušenější starší hráč sedí na lavičce, může celý tým negativně ovlivnit. Pak je důležitá střední generace, z níž by mělo být nejvíc hráčů a tvoří základní stavební kámen týmu. A samozřejmě potřebujete mít mládí, které se musí někde učit a přináší dravost. Je to alchymie klubu a trenéra. Důležitá je i ekonomická stránka a logistika, které dnes hrají velkou roli. Ne všude ty správné hráče seženete. Když je hráč mladý, tak si ho buď vychováte, nebo když je dobrý, stejně vám ho někdo za chvíli koupí a přijdete o něj. A vy nejste továrna, že každý rok vychováte 5-10 hráčů. Musíte si je pečlivě vybírat. Zbude vám hráč, který přejde do starší kategorie a trvá mu, než se prosadí. A najednou je hráči třicet, má výkonnost, tak proč by nemohl hrát. My jich máme asi devět neb deset, ale hraje jich třeba čtyři nebo pět. A sestava pak nevypadá tak, že hraje devět hráčů 30 plus. Záleží na trenérovi, který vidí hráče v tréninkovém procesu. Když to funguje, můžete si s tím hrát. Necháte osu týmu a doplňujete k ní i mladé hráče. Když máte kvalitní osu týmu, mládí rychle rostou. Když přijdou, nemají ještě křivku →

Listopadový kolaps Sparty. Slovácko ji doma zničilo 4:0. Se stejným výsledkem se v minulé sezoně vracela domů i Plzeň a Ioni v březnu tu neuspěla ani Slavia (2:0).

výkonnosti, aby si ji udrželi po celou dobu. Většinou je to půl na půl a pak je důležité, jestli hráče podržíte, dáte mu dál šanci - a jestli i on roste. Chemie týmu z pohledu věku musí být vyvážená.“

Stává se mi někdy, že si vůbec nevím rady?

„Vždycky se snažím najít nějaké řešení. Vždycky mě něco napadne, ale ne vždycky je to řešení dobré. Máme s kluky nastavené, že i trenér musí umět přiznat chybu. Třeba nastane špatné střídání nebo nesprávná volba. Uděláte rozhodnutí, jste za něj zodpovědný a až pak se ukáže, jestli to rozhodnutí bylo dobré, nebo špatné.“

Čím se trenérsky vzdělávám nebo inspijuji?

„Všechno vychází spíš z mé práce. Ne že bych nesledoval jiné trenéry, dlouhodobě se mi například líbí práce Diega Simeoneho. Ale nechci být jako někdo druhý. Chci trénovat jako Martin Svědík, chci jít svou cestou. Vzdělávání

mi hodně dávají konzultace s Vernerem Ličkou o analýze našich zápasů nebo současné trendy. Dostávám od něho zpětnou vazbu. Je ale třeba si vzít podstatné věci a přenést je do mužstva. Není možné přenést něco, co dělá někdo jiný a nepasuje to na váš tým. Je potřeba to uzpůsobit, každý trenér má svou vlastní cestu, své myšlenky, svou image. Je také důležité držet se myšlenek a cesty, na kterou je i tým zvyklý. Musíte mužstvu vysvětlit, co po něm chcete, na tom si zakládám. Hra a myšlenky trenéra musí mít jasné principy v ofenzivě i defenzivě, od nich se to odvíjí. A když je

na to mužstvo naučené, lépe vstřebává nové věci. Hra je založená na určitých principech, na něčem, čeho s kádrem můžete docílit, jakou máte kvalitu, jaké máte hráče. Já jsem zvyklý si tým zanalyzovat. Důležité jsou i cíle klubu. Když někde přijdete, musíte mít nastavené, co chcete hrát, jak chcete reagovat. Klíčové jsou základní principy fungování v herní přípravě, kabina, vystupování hráčů, tréninkový proces.“

• • •

Podle jakých kritérií si vybírám hráče do týmu?

„Charakter, rychlost, dovednosti, mentální znalost hráče. Co se týká nových věcí, dají se rozvinout. Charakter je důležitý, aby toho kluka vzala kabina. Nikde nenajdete dvacet stejných hráčů. Charakter nesouvisí jen s chováním v kabině, ale jestli hráč dokáže jít na hranici, vydat se v utkání do maxima, jak dokáže pracovat. Povaha se projevuje v práci, a jestli je hráč ochoten jít až na bolest. Když hráč nepracuje

56,28

Takovou má Svědík procentuální úspěšnost v lize, ze 122 zápasů jich 59 vyhrál a 34 prohrál.

„DLOUHODOBĚ SE MI LÍBÍ PRÁCE DIEGA SIMEONEHO. ALE NECHCI BÝT JAKO NĚKDO DRUHÝ. CHCI TRÉNOVAT JAKO MARTIN SVĚDÍK, CHCI JÍT SVOU CESTOU.“

na maximum v zápase ve všech ohledech, i to je otázka charakteru. Rychlost je dnes ve fotbale zásadní v obranné i útočné fázi.“

Co je nejtěžší při přechodu z juniorů do seniorů?

„Pro mladé hráče je problematická tréninková intenzita, protože přijdou do vyšší kvality. Ale to není jejich chyba, je to přirozený jev, kdy se všechno dělá ve větší rychlosti, rozhodování se děje pod tlakem. Máme vyzkoušené, že aby byl hráč přizpůsobený na vyšší level, potřebuje s námi většinou absolvovat dvě kompletní přípravy.“

V čem je největší přínos veteránů jako Kadlec, Petržela?

„Prvotní předpoklad je, že musí jít příkladem svým přístupem a výkonností. Jsou zkušení, v našem případě Milan Petržela a Michal Kadlec, kteří mají za sebou angažmá v zahraničí a hráli ve špičkových klubech u nás, ve Spartě a v Plzni. Mají za sebou spoustu zkušeností a zápasů. Důležité je jejich mentální nastavení, že to sem nešli jen tak odkopat, ale přišli odevzdat maximum a chtějí vyhrávat. Byli jsme před časem devátí a mohli jsme dosáhnout výš, ale přišlo mi, že to tady stačí. Pak se změnilo myšlení. Zajímá nás držet vítěznou mentalitu, aby všichni hráči věřili, že jdeme vyhrát utkání s každým soupeřem. Nemusí se to povést, ale musíme tam jít s tím, že chceme vyhrát, odevzdat maximum. Je důležité, že tito hráči tak přemýšlí, a pak se k nim přidají i ostatní. Ovlivňují tak chod mužstva na hřišti i v hlavách hráčů.“

Návrat do soutěže po repre pauze: na čem pracujeme, aby nenastal pokles?

„Neděláme z toho vědu. Neděláme žádné rekondiční bloky. V týdnu jedeme standardní mikrociklus, v němž přidáme jeden extra trénink, který je ale teambuildingem, kdy jdeme třeba hrát hokej nebo paintball. Začneme myslet na něco jiného a fotbal vytěsníme z hlavy. Uděláme si pohodu, dobrou náladu,

aby kabina žila, hlava si odpočinula a hráč pak byl připraven pracovat na sto procent.“

Co znamená náročnost, důslednost?

„Jestli jsem na něco náročný, tak jsou to detaily ve hře, pro mě důležité. Mně nepřipadá, že jsem náročný. Chci, aby byla tréninková intenzita, aby hráč pracoval na maximum po dobu tréninku a zápasu. Hráč dělá to, co má rád, má pro svou práci podmínky a je to o důvěře mezi mnou a jím. Když vidí, co říkám a že jsem náročný, nebo spíš důsledný, tak vnímá, že to funguje. Je to otázka profesionalismu hráče. A náročná příprava? Je taková, abych co nejlépe připravil mužstvo. Hráč musí chápat, že když bude pracovat, vrátí se nám to v zápasech nebo i v tréninkovém procesu. Víím, že jsem náročnější, což u mě spočívá ve smyslu pro detail. Může to být cokoli. Hráč musí například lépe zregenerovat. Nebo podle dat, která máme, víc naběhat. Nebo nám data ukazují málo sprintů v zápase, na tom je třeba dál pracovat. Takové detaily ovlivňují výkon hráče a následně i celého týmu. Když se něco udělá jednou a můžete to opravit nebo i přejít, dá se to vyřešit v klidu. Pokud se ale něco opakuje podruhé nebo i potřetí, zvýším hlas. A tam se vracím k té upřímnosti, kdy hráči řeknu, jak to vidím, a musím to mít podložené svým viděním, na videu a vlastní analýzou. Hráči danou věc musím ukázat a vysvětlit. Může přijít konfrontace, individuální nebo týmové video, a pak jsem nekompromisní. Jsem náročný a na druhou stranu spravedlivý. A stejně náročný a spravedlivý jsem i směrem k sobě, možná víc než k hráčům. I já dělám chyby a je třeba si je uvědomovat. Teď je otázka, jak si je vezmu k srdci, jak s tím naložím, jak jsou zásadní. A hlavně: jak se z nich poučím, abych je neopakoval. Chyby znamenají zkušenost. Jde o to hráče přesvědčit, že nemám důvod jim křivdit. Jestli má přijít úspěch týmu, je důležitá důvěra mezi hráčem a trenérem. Mužstvo musí věřit trenérovi, že to, co dělá, je správně. Když věřím nějaké cestě, hráči jsou víc přizpůsobiví na detail a všechny principy, pak všechno do sebe zapadá.“ □

WFC UNION

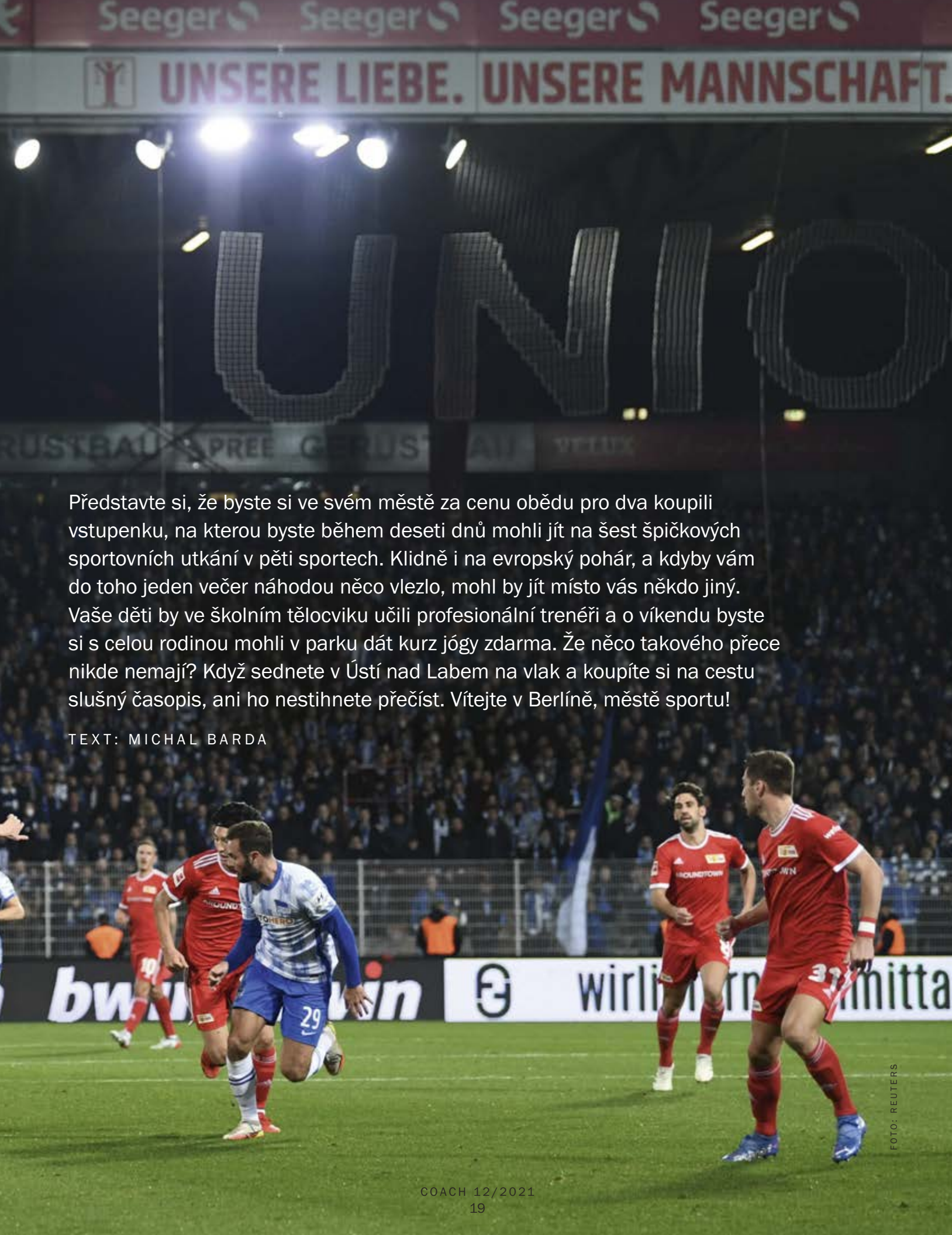
1

0

21:07

ALBA, Bob, Lední medvědi, Lišky a ti druzí

Představte si, že byste si ve svém městě za cenu obědu pro dva koupili vstupenku, na kterou byste během deseti dnů mohli jít na šest špičkových sportovních utkání v pěti sportech. Klidně i na evropský pohár, a kdyby vám do toho jeden večer náhodou něco vlezlo, mohl by jít místo vás někdo jiný. Vaše děti by ve školním tělocviku učili profesionální trenéři a o víkendu byste si s celou rodinou mohli v parku dát kurz jógy zdarma. Že něco takového přece nikde nemají? Když sednete v Ústí nad Labem na vlak a koupíte si na cestu slušný časopis, ani ho nestihnete přečíst. Vítejte v Berlíně, městě sportu!

TEXT: MICHAL BARDA

Mijajlo Marsenič, srbský házenkářský reprezentant a opora týmu Füchse Berlin

FOTO: PROFIMEDIA.CZ (2x)

Zpřísněná covidová opatření v listopadu vyloučila ze sportovních utkání v Berlíně testované osoby. Rozhodnutí, které všichni fotbaloví fanoušci paradoxně přivítali s jásotem: berlínský senát tím zároveň zrušil i omezení počtu diváků na tři čtvrtě kapacity stadionu. Na derby 12. hracího dne bundesligy mezi 1. FC Union a Herthou Berlín tak mohl 20. listopadu přijít plný dům 20 012 diváků, nejvíc za poslední covidový rok a půl. Domácí fotbalisté vyhráli 2:0.

Berlínský senát rozhodl po otevřené debatě s oběma kluby a jednání to nebylo náhodné. Spíše jen ilustrovalo, s jakou myšlenkou a jak koncepčně se Berlín ke sportu dlouhodobě staví. Berlín je totiž na svůj sport pyšný a stará se o něj.

Jak to celé začalo?

Už v roce 2009 vznikla ve městě iniciativa „Sportovní metropole Berlín“, která si dala za cíl propagovat Berlín doma i v zahraničí jako město zaslíbené sportu – pro všechny! V iniciativě se sdružují partneři z oblasti sportu, hospodářství, politiky, školství i veřejného zdraví. Patří do ní i správa největších berlínských

stadionů a sportovních hal, organizátoři berlínského maratonu i slavné cyklistické šestidenní. Patří tam i berlínské olympijské centrum, průmyslová a hospodářská komora, sportovní svazy i marketingové agentury cestovního ruchu. A také senátní výbory pro sport i pro vzdělávání, mládež a rodinu. A také šest největších berlínských sportovních profesionálních klubů: 1. FC Union Berlin a Hertha BSC (fotbal), ALBA Berlin (basketbal), Berlin Recycling Volleys (volejbal), Eisbären Berlin (lední hokej) a Füchse Berlin (házená).

O tři roky později stejné kluby spolupráci prohloubily v Iniciativě berlínských profiklubů a od té doby dělají spoustu věcí společně. „Každý z klubů jde svou vlastní cestou, ale je řada témat, která se týkají všech velkých profesionálních klubů. Mluvit v důležitých otázkách jedním hlasem je výhodné pro všechny,“ zdůvodnil v roce 2012 vznik iniciativy Oskar Kosche, šéf Unionu.

Bylo to úplně nové a novátorské, přitom to byl vlastně logický krok. V sezoně 2011/12 navštívily domácí utkání těchto klubů v Berlíně více než 2,4 miliony di-

váků. Kluby svou na veřejnosti známou a emočně laděnou sportovní známkou po celý rok přispívají k pozitivnímu obrazu města a identifikaci obyvatel celého regionu. Jsou také významným ekonomickým hybatelem v oblasti cestovního ruchu a svou činností přinášejí práci tisícům lidí. A tehdy také vznikla myšlenka na společnou vstupenku na sportovní utkání všech týmů za 49,90 eur.

V této situaci se berlínské kluby rozhodly nastartovat konkrétní a přímý dialog s politickými, hospodářskými a společenskými institucemi města. A zároveň se širokou nabídkou sportovních a sociálních programů pro děti a mládež přihlásily ke své společenské zodpovědnosti. Ukázaly a nabídly politikům a školám, co umějí nejlépe – totiž udržet děti i dospělé v pohybu. Ukázaly, že integrace je ve sportu každodenním chlebem, který může chutnat všem.

Staré a nové Lišky

Házenkářský klub Reinickendorfer Füchse se kdysi potácel na rozhraní první a druhé bundesligy, tři roky po sestupu mu v roce 2005 vážně hrozilo, že ze scény

zmizí úplně. Klub byl finančně na dně a tři měsíce před startem nového ročníku nedostal licenci pro 2. bundesligu.

Tehdy se našlo pár lidí, kteří to tak nechtěli nechat být. Jedním z nich byl mladý Bob Hanning, který si jako trenér a manažer v té době vydobyl jméno v Hamburku. Nechal se zlákat do Berlína a pustil se s kolegy do práce. Nejdříve bylo třeba získat licenci pro 2. ligu – vyšlo to na třetí pokus. Pak vyměnili většinu týmu, sehnali na něj peníze a v roce 2007 postoupili do první bundesligy. „Přišli jsme, abychom zůstali,“ bylo heslem první sezony, v roce 2014 vyhrály berlínské Lišky první velkou trofej. Od té doby klub získal dvakrát evropský pohár EHF a dvakrát vyhrál mistrovství světa klubů.

Od skromných začátků až k největším úspěchům roku 2018 u toho byl i český reprezentační gólman Petr Štochl: „Přišel jsem do Berlína v roce 2006 do 2. ligy. Bob Hanning přišel v předchozí sezoně, kdy se Berlín stěží držel ve druhé lize a situace byla velmi nejistá. Bob přišel s vidinou, že v Berlíně vybuduje silný bundesligový klub, od začátku to byl jeho projekt. Nevím, nakolik má štěstí a nakolik je takový buldok, že si za svými věcmi tolik jde. Postavit ze tří čtvrtin nový tým a hned s ním chtít postoupit do bundesligy bylo hodně troufalé. Nejspíš si uvědomoval, že musí během roku nebo dvou postoupit, aby projekt vydržel a přežil. Nové hráče nalákal do Berlína na vidinu bundesligy, o druhé lize nikdo nesnil. Byl to tvrdý rok, ale hráli jsme dobře, tři čtvrtě sezony jsme odehráli bez ztráty a první body jsme ztratili až někdy v březnu, kdy už jsme měli na čele náskok. Takže postup byl relativně poklidný, ale celou dobu byl cítit extrémně silný tlak, že je třeba postoupit.“

Záchranná akce byla tak riskantní, že celý házenkářský projekt běžel samostatně mimo klub Reinickendorfer Füchse, aby ho případným neúspěchem neohrozil. Pod společná křídla se házenkáři Füchse vrátili, až když už hráli bundesligu stabilně a byli i ekonomicky zdraví. Bob Hanning od začátku věděl, že klub může přežít, jen když si pro bundesligu bude vychovávat své vlastní hráče.

500

O tolik sportovců v 30 olympijských sportech se stará Berlínské olympijské centrum v Hohenschönhausenu, největší z osmnácti olympijských center v Německu.

K tomu ale byla ještě dlouhá cesta, bylo třeba mít zázemí a vlastní akademii.

„Mělo to celé postupný vývoj. Berlín ani dnes nepatří mezi nejbohatší kluby, které si mohou dovolit kupovat největší házenkářské hvězdy. Přicházeli tam vždy spíš mladí perspektivní kluci. Zkušenost pak dodávali hráči jako třeba Iker Romero, kteří měli něco za sebou, ale jejichž kariéra už byla spíše na sestupu. Od začátku tam byl jasný koncept vychovat své vlastní hráče, ale začátky byly těžké. Zpočátku bylo se sportovní školou a internátem domluveno jen jedno nebo dvě místa v ročníku pro mladé hráče, kteří nepocházeli z Berlína. Výhodou naopak bylo, že v berlínské aglomeraci je velké množství týmů, ze kterých se dalo v žákovských kategoriích vybírat a dorost pak koncentrovat ve Fűchse. Postupně se spolupráce zvětšovala, dnes je v aka-

demii spousta pozic na internátu a každý ročník má v podstatě kompletní házenkářský tým,“ popisuje Petr Štochl.

„Jezdili jsme na společná soustředění od žákovských kategorií až po áčko, aby týmy trénovaly spolu a budovaly společnou identitu. Intenzivní spolupráce se školami začala až později kolem roku 2012, kdy se klub z původního působiště přesunul do olympijského centra, kde funguje sportovní škola i internát. Bob od začátku směřoval vývoj k tomu, aby klub byl se školou a s internátem více propojený a mladí tak měli kvalitní zázemí. Olympijské tréninkové centrum je obrovské, stále se modernizuje a rozšiřuje a pro přípravu jsou tam úplně jiné možnosti. Bob Hanning je v tomhle cílevědomý a ví, že je třeba budovat synergie s městem, regionem i házenkářským svazem. Stále na tom intenzivně pracuje, je mu to vlastní a umí dát dohromady financování z více zdrojů. Když má v Německu klub dobrou práci s mládeží, má šanci i na další peníze ze sociálních a školních programů!“

Pod olympijskými kruhy

Berlínské olympijské centrum v Hohenschönhausenu je největší z osmnácti olympijských center v Německu. Stará se o 500 sportovců v 30 olympijských sportech, poskytuje jim nejmodernější infrastrukturu nejen pro trénink, ale také pro →

Hokejoví Eisbären jsou doma v Mercedes-Benz Areně, stejně jako basketbalisté ALBA

INZERCE

**RAŠKOVKA
ZASE LETÍ**

**FANDĚTE ČESKÝM
OLYMPIONIKŮM V PEKINGU
V OLYMPIJSKÉ KOLEKCI**

koupíte v prodejnách

ALPINE PRO

ŠTĚPÁN HUDEČEK

JAN KUBÍČIK

MARTINA DUBOVSKÁ

ELIŠKA BŘEZINOVÁ

JÁCHYM PROCHÁZKA, DOMINIK DVORÁK,
JAN ŠINDELÁŘ, JAKUB NOSEK

FOTO: PROFIMEDIA.CZ (2x)

TRENÉŘI BERLÍNSKÝCH PROFIKLUBŮ POSKYTUJÍ VÝUKU TĚLOCVIKU VE ŠKOLÁCH AŽ ŠESTNÁCT HODIN TÝDNĚ. OPÍRAJÍ SE PŘITOM O PEDAGOGICKÉ ZKUŠENOSTI UČITELŮ A PŘINÁŠEJÍ ZAJÍMAVÝ A SPECIFICKÝ SPORTOVNÍ OBSAH.

regeneraci, odbornou lékařskou péči, vlastní školy i internát. Zároveň koordinuje spolupráci se sportovními svazy, univerzitami i dalšími školami, aby sportovci měli možnost skloubit přípravu se studiem.

Centrum na 50 hektarech spravuje téměř čtyřicet sportovních zařízení, kromě jiných tři ledové plochy, dvě gymnastické haly, osm arén pro halové sporty i fotbalový stadion. V centru funguje na dvacet sportovních oddílů. Do roku 2009 tam trénovali a hráli své zápasy i hokejisté Eisbären, než si postavili velkou arénu pro 14 tisíc diváků.

Dnes mají Fühse v Berlíně propojení na další čtyři školy, ve kterých trenérsky podporují výuku tělesné výchovy i školení pedagogů. Jejich práce s mládeží patří už víc než dekádu mezi nejlepší v Německu, jejich odchovanci hrají pravidelně v reprezentaci a potkávají se na chodbách s dalšími generacemi mladých Liščat. Zkušenosti učí a inspirují ty mladší.

Podobně to mají nastavené i ostatní berlínské profikluby, jejich trenéři poskytují

výuku tělocviku ve školách až šestnáct hodin týdně. Opírají se přitom o pedagogické zkušenosti učitelů a přinášejí zajímavý a specifický sportovní obsah.

V covidu poznáš přítele

Začalo to pohybovým programem o přestávkách, ale to není všechno. Když se v covidové pandemii zavřely berlínské školy, nabídli basketbalisté ALBA Berlín na youtube řadu videí, která dětem umožňovala udržovat se v pohybu i doma. Videá vycházela z léty odzkoušené praxe mládežnických trenérů. ALBA postupně svou nabídku rozšířila i o vzdělávací videa pro rodiče, učitele a odborné pedagogické síly v základních školách i školkách.

Zkušený mládežnický trenér Marius Huth k tomu říká: „ALBA není jen basketbal, chceme se zapojit a něco pro společnost dělat. Chceme přispívat k tomu, aby se děti sportem bavily a aby se pohybově vzdělávaly. To je naše krédo už více než patnáct let. Jsme přesvědčeni, že dříve běžné dělení školy a sportovního

oddílu je často zbytečné, někdy dokonce škodlivé. Proč bychom se neměli vzájemně obohacovat, když to prospěje všem?“

Videotéka ALBA nyní obsahuje pohybová cvičení, hry a tipy pro všechny, kteří se mohou do rozvoje pohybu dětí zapojit. Doplnují ji videorozhovory a rady odborníků a pedagogů z oblasti sportu, didaktiky, psychologie i koučinku. Program je přístupný pro každého zájemce zdarma a bez registrace, spolufinancuje ho ministerstvo vnitra. Divíte se, že když se v dubnu 2020 v berlínském Senátu rozhodovalo o covidové podpoře, nenechali senátoři své sportovní kluby padnout?

Z Plzně do Berlína a zpět

Petr Štochl končil v roce 2018 po dvaceti sezonách v Berlíně jako hráč, dva roky pak ještě dojížděl na dva dny v týdnu trénovat bundesligové brankáře. Zároveň byl už ale asistentem trenéra v Plzni. „Jezdit na dva dny v týdnu do Berlína bylo náročné. Po nějaké době mne to přestalo uspokojovat, protože jsem měl pocit, že bych se brankářům potřeboval věnovat celý týden, ne jen dva dny. A podobné to bylo v Plzni, měl jsem pocit nedokonalé práce. Když přišla možnost trénovat v Plzni áčko, rozhodl jsem se definitivně pro Plzeň,“ říká dnes již mistrovský trenér prvoligového týmu.

Na dotaz, kdy něco takového jako v Berlíně bude fungovat i v jeho Plzni, odpovídá: „To je výborná otázka a bylo by na hodně dlouhou debatu, jak do toho v našem prostředí vstoupit. Tím, že tu zkušenost z Berlína mám a sám jsem to zažil, začínáme se o tom s kolegou Jirkou Hynkem intenzivněji bavit. Máme v Plzni dokonce i prostor, kde by takové sportovní centrum šlo na školu navázat. Bylo by samozřejmě třeba do takového projektu vnést alespoň zpočátku víc financí. Je otázkou, jak by se nám to povedlo nastavit a kdo by byl ochoten do toho vstoupit.“

A nemohla by pak Plzeň fungovat jako farma berlínských Lišek? Petr Štochl se smíchem: „Nevím, jak je to reálné. Rádi bychom samozřejmě kluby intenzivněji propojili, junioři Fühse nebo Potsdami k nám v létě zajíždí na soustředění a část přípravy. Jistě by nám to prospělo, ale zatím jsou oba házenkářské světy výkonnostně tak daleko od sebe, že to pro Berlín úplně zajímavé není. Kdybychom se ale dokázali výkonnostně posouvat nahoru, bylo by to pro nás určitě přínosné!“

HIMAR OJEDA PÉREZ vystudoval ve Španělsku sport, pracoval jako kouč, sportovní ředitel, generální manažer i mezinárodní skaut pro Atlanta Hawks v NBA. V roce 2016 začal pracovat jako sportovní ředitel klubu ALBA Berlin. ALBA je nejlepší německá basketbalová adresa, v sezoně 2019/20 vyhrála německou ligu i pohár.

Tvrdě pracovat. A bavit se!

Pane Ojedo, hodně jsem slyšel o dlouhodobé spolupráci největších berlínských profesionálních klubů. Jak to vlastně začalo?

„Nechci se chlubit cizím peřím. Ta myšlenka už žila, když jsem do Berlína v roce 2016 přišel, a strašně se mi líbila. Samozřejmě, že jsme s ostatními kluby v jistém smyslu konkurenti, kteří se snaží přilákat co nejvíc lidí na svá utkání, ale zároveň máme víc společných věcí než těch, které nás rozdělují. Všichni jsme součástí jedné společnosti a chceme pomoci lidem provozovat sport. Není to soutěž o to, co jeden získá na úkor druhého, ale všichni se nějakým způsobem snažíme zapojit obyvatele Berlína do sportovního života. Když jsou mladí, tak jako aktivní sportovce, a když jsou starší, tak jako fanoušky nebo funkcionáře.“

Takže ostatní sporty v Berlíně vnímáte víc jako partnery než soupeře?

„Ten pohled se právě mění, opravdu se snažíme se navzájem vnímat jako partnery. Také jsem vyrostl s mentalitou, že budeme s fotbalem, házenou či volejbalem soupeřit, že budeme soupeřit s každým. Ten koncept byl tradiční, ale svým způsobem vnitřně nesprávný. Nejde o to snažit se získat víc zájmu, diváků nebo sponzorů než jiný sport, ale ukázat partnerům a firmám, jak je sport pro společnost důležitý. Protože lidí i firem je v Berlíně pro všechny sporty dost, musíme se prostě jen naučit pracovat společně a lépe pro všechny.“

Zažil jste něco podobného ve Španělsku nebo v Atlantě?

„Ne, špičkový americký sport je úplně jiný a nezažil jsem to ani předtím ve Špa-

nělsku. Myslím, že ani v Evropě to pořád úplně běžné není. Vzniklo to proto, že managementy jednotlivých klubů v Berlíně se osobnostně takhle sešly.“

Basketbal je v celém světě vysokoškolský sport, i ve vašem projektu hraje spolupráce se školami velkou roli. Jaké jsou největší přínosy spojení sportu a vzdělání?

„Je jich spousta. Máme po léta fungující spolupráci s jednou berlínskou univerzitou a právě začínáme spolupracovat s druhou. Jejich studie potvrzují, že studenti zvládají studovat i hrát profesionálně. Mají občas upravený individuální plán, ale absolvují celé studium bez větších problémů. Nestačí nám, aby naši

sportovci byli dobří ve sportu, chceme, aby měli větší globální nadhled. Hledáme ty, kteří dokážou být nejlepší v basketu i ve studiu. To je pro nás zárukou, že budou schopni být dobří i v dalších oblastech. Sport je nejlepší škola, která připraví hráče na mnohé zátěžové situace. Během kariéry sportovec zažívá a musí řešit situace, které ho připraví na budoucí život.“

Má ALBA nějaké zvláštní hodnoty, kterými se prezentuje veřejnosti?

„Máme řadu hodnot, ke kterým se hlásíme a které chceme pro veřejnost ztělesňovat. První je to, že se cítíme být součástí společnosti, ve které žijeme. Je řada témat, ve kterých nechceme být →

neutrální nebo být zticha, chceme vyjadřovat náš postoj. Chceme být slyšet, když je to potřeba, a odráží se to i ve hře. Chceme hrát atraktivní basket, hrát pro fanoušky a zprostředkovat jim radost. Snažíme se najít správný mix mezi výsledky a zábavou; pracovat soustředěně a profesionálně, ale přitom lidi bavit. To je pro nás důležité. A samozřejmě i hodnoty, která sport přináší sám o sobě: vzájemnost, pracovitost, podpora druhých a týmová práce. To jsou hodnoty, kterých se chceme držet a přenášet je do prostředí, ve kterém pracujeme.“

Co může ALBA nabídnout tak velkému městu, jako je Berlín? Na co magistrát nejvíc slyší?

„Jsme dost velký klub, největší basketbalový v Německu, a náš bývalý hráč Henning Harnisch je současným viceprezidentem klubu. Je to opravdu výborný manažer a vizionář, nastartoval řadu skvělých projektů. Už před deseti lety domluvil s magistrátem podporu trenérů na základních školách. Trenéři prostě začali chodit dopoledne pomáhat do škol učitelům tělocviku, začali pracovat v hodinách jako jejich asistenti. Dnes tento program běží po celém Berlíně a účastní se ho řada sportů a klubů. Učitelé tak mají spoustu mladých trenérů jako své asistenty, učí se navzájem. A během koronavirových opatření jsme tuto činnost posunuli na internetovou platformu ALBAthek, program běží online a je otevřený

10

Tolik německých titulů získala ALBA od roku 1997. Jeden z nich i český pivot Jiří Zídek, v sezoně 2001-02.

pro všechny. Je na něm přes 250 pohybových videí a her pro školky, základní i střední školy, pro učitele, trenéry i rodiče - prostě pro každého, koho to zajímá. Nemusíte se ani registrovat a získáte tam nápady, jak děti rozpohybovat. Máme také spolupracovníky, kteří poskytují podobnou podporu přímo ve školkách. A nyní, po letech a v koronavirové situaci, vláda konečně začíná vnímat, jakou to má hodnotu a kolika lidem to pomáhá. ALBAthek je tedy nyní financována vládou.“

Takže nejste jako klub příliš závislí na politické situaci v Berlíně?

„Ne, kluby v Německu nejsou příliš závislé na veřejných penězích, ale německá vláda investuje hodně do infrastruktury a do veřejného zdraví. Když přinesete projekt, který pomůže se zdravím a s pohybovými aktivitami lidí, dostanete zelenou.“

Jak dlouho dopředu musíte takové projekty plánovat?

„Rozvojové mládežnické projekty potřebují alespoň tři roky. Záleží také na tom, z jaké úrovně začínáte. Pokud už nějaká základní struktura existuje, po třech letech mohou být vidět první výsledky. To se v ALBA právě teď děje v dívčí kategorii. Pokud by základní struktura chyběla, potřebujete alespoň pět let. Ale investice do trenérů, tedy do těch, kdo pak přímo s dětmi pracují, je tou nejdůležitější investicí ze všech.“

Hodně jsem také slyšel o vašem konceptu Bubble of Happiness, bubliny štěstí?

„Pracujeme na konceptu bubliny štěstí už několik let a v určitém okamžiku jsme tomu tak začali říkat, protože koncept opravdu odráží, jak žijeme. Management, trenéři i hráči, prostě všichni v basketu dělají svou práci. Lidi si většinou myslí, že práci musí dělat, ale v určitém okamžiku přijdete na to, že to děláte rádi. Zjistíte, že máte vlastně štěstí, že právě tohle máte a můžete to dělat. Vrcholový sport je často vnímán jako oběť, velký tlak, někdy i opravdová bolest a utrpení.“

Chceme od tohoto pojetí pryč, většina těchto pocitů je dána subjektivním vnímáním. Chceme pracovat tvrdě, chceme hrát co nejlépe, ale chceme toho dosáhnout tím, že to chceme dělat rádi a co nejlépe. Aby nás to bavilo, aby to nám samotným přinášelo radost. Hráčům, kteří od nás odejdou, tohle chybí nejvíce: každý den chodili na trénink s úsměvem a s vědomím, že jsou tam, kde je to baví, a tráví čas s lidmi, které mají rádi a s kterými chtějí být. Nedávno u nás byl na stáži zahraniční trenér a říkal mi, že cvičení a taktika jsou podobné jako u nich ve Španělsku, ale zaujalo ho, v jaké atmosféře celý trénink probíhal. Hráči se smáli, bavili se a dělali legrácky. My už víme, že se to nevyklučuje. Že je možno tvrdě pracovat a přitom se bavit. Všichni ten koncept ale musí brát vážně!“

Musí to být dojemné, když hráči, kteří od vás odešli, postrádají právě tuto část kultury, kterou jste vytvořili?

„Ano, je to dojemné a zároveň zavažující. Hráči, se kterými se potkám nebo s nimi mluvím po telefonu, a oni vzpomínají právě na tu každodenní atmosféru. Myslím, že bychom tímto směrem měli jít všichni, protože dnešní sport na vr-

FOTO: PROFIMEDIA.CZ (2x)

cholové úrovni opravdu přináší obrovský tlak. Ale nemusí tomu tak být, když lidé dělají rádi to, co dělají. Když hrají rádi basket, mohou to každý den dělat co nejlíp a čelit tomu tlaku radostí.“

Je to součástí vaší společenské zodpovědnosti, vytvořit pozitivní a inspirující prostředí, ve kterém se lidé každý den budou cítit dobře?

„Přesně tak to je! Jsme vzorem pro mnoho dětí a chceme vychovávat nejen hráče, ale především lidské bytosti. V kanceláři byste také neakceptoval, kdyby na vás šéf každý den řval, že máte něco udělat jinak. Musíme změnit povědomí, že vrcholový sport se dá dělat jen takovým způsobem. Protože i když trenér šéfuje hráčům a sportovní ředitel je šéf trenérů, jsme koneckonců kolegové. Proto některé věci prostě nedělám a na trenéra neřvu. Srdce nám ve sportu bije rychleji a je tam spousta emocí, ale je to pořád sport. Musí tam být respekt.“

Kdybyste měl kouzelný prsten a mohl si přičarovat cokoliv, co by vám v nadcházejících měsících a sezonách pomohlo dosáhnout úspěchu, co by to bylo?

„Poslední rok a půl byl v oblasti sponzoringu a prodeje vstupenek opravdu hodně náročný. Ztratili jsme hodně, museli jsme tomu spoustu věcí přizpůsobit. Ale mám rád mentalitu našeho ředitele Marka Baldiho i vlastníka ALBA, kteří ani v této těžké covidové době nenechají klub padnout. Je teď obtížné odhadnout, jak rychle se budeme moci vrátit ke všem projektům a aktivitám, které jsme měli rozjeté. Ztratili jsme dva až tři roky z toho, co jsme investovali a čeho jsme dosáhli. Nejde o ty dva roky zpátky, ale o roky, které jsou teď před námi. Firmy utrpěly obrovské ztráty a budou se rozmýšlet, jestli si budou moci dovolit sport sponzorovat. Když tyhle tři roky nějak přechkáme, budeme mít šanci se zase rozvíjet.“ □

„NA INTERNETOVÉ PLATFORMĚ ALBATHEK BĚŽÍ PROGRAM ONLINE A JE OTEVŘENÝ PRO VŠECHNY. JE NA NĚM PŘES 250 POHYBOVÝCH VIDEÍ A HER PRO ŠKOLKY, ZÁKLADNÍ I STŘEDNÍ ŠKOLY, PRO UČITELE, TRENÉRY I RODIČE. NEMUSÍTE SE ANI REGISTROVAT A ZÍSKÁTE TAM NÁPADY, JAK DĚTI ROZPOHYBOVAT.“

INZERCE

OFICIÁLNÍ PARTNER
ČESKÉHO OLYMPIJSKÉHO TÝMU
2021 - 2024

**SPOLEČNĚ TVOŘÍME TY
NEJLEPŠÍ PŘÍLEŽITOSTI,
KTERÉ VEDOU K ÚSPĚCHŮ**

Multi-sport hráčů NHL

V minulém vydání jsme se seznámili se základními statistikami o multi-sportu a sportovní specializaci. Z údajů nedávného průzkumu, který si mezi svými hráči nechala udělat NHL a NHLPA, vyplývají i specifika jednotlivých regionů.

TEXT: SLAVOMÍR LENER

KANADA

98 % kanadských hokejistů ve věku 5-14 let upřednostňovalo street/roller hockey (63 %), evropský

Steven Stamkos při lakrosu

fotbal (55 %) a golf (54 %), nadměrně hráli basketbal (38 %).

Wayne Gretzky, nejlepší hráč historie NHL, vždy po sezoně měnil brusle za baseballovou pátku. Do bruslí se zase nazul až na podzim. Steven Stamkos, současná hvězda NHL, je velkým propagátorem multi-sportu a výborným baseballistou: „Staň se nejdřív sportovcem a pak hokejistou. Když už se hokejistou staneš, dej si přes léto pořádnou pauzu, dělej přes léto jiné sporty, hokej ti začne po čase chybět a o to víc se budeš na něj zase těšit.“

Od věku 15-18 let se 83 % kanadských hráčů účastnilo jiného sportu. To je nad průměrem NHL a srovnatelné s USA. Upřednostňovali golf (57 %), street/roller hockey (28 %) a venkovní sporty (20 %). V golfu silně nad-indexují (+15 %).

- kanadští hráči začínají hrát hokej po 4. roku věku a specializují se mezi 14.-15. rokem
- uvádějí svého otce, matku a bratra jako tři nejdůležitější lidi v jejich hokejovém vývoji
- věří, že týmová práce, tvrdá práce, charakter, vášně a odhodlání jsou jed-

nou z pěti hlavních hodnot, atributů a konceptů spojených s hraním hokeje

- vyšší množství (28 %) kanadských hráčů hrálo lakros od 5 do 14 let (více než hráči z USA, 22,5 %) a 55 % z nich hrálo ve stejném věku evropský fotbal (více než hráči z USA, 44 %). Avšak ve věku 15-18 let hrálo lakros víc amerických hráčů (16 %) než kanadských (7 %). V evropském fotbale jsou údaje vyrovnané (12 %).

USA

99 % hokejistů narozených v USA hrálo ve věku 5-14 let jiný sport, upřednostňovalo baseball (81 %), street/roller hockey (65 %), golf (51 %) a americký fotbal (48 %).

- není překvapením, že američtí hráči silně nad-indexují baseball (81 %), a americký fotbal (48 %, +27 %) ve věku 5-15 let
- ve věku 15-18 let baseball (38 %, +18,5 %) a americký fotbal (19 %, +12 %)

Patrick Kane, držitel tří Stanley Cupů s Chicago Blackhawks a nejlepší současný americký hráč v NHL, řekl: „Hrál jsem lakros, evropský fotbal a baseball. Ale nejlépe basketbal.“

- více než 20 % hráčů narozených v USA se zúčastnilo venkovních sportů ve věku od 15 do 18 let, což odpovídá kanadskému procentu
- hráči narození v USA se specializují na hokej o půl roku později, než je průměr NHL
- uvádějí svého otce, matku a bratra jako tři nejdůležitější lidi ve svém mládí
- věří, že tvrdá práce, týmová práce, povaha, nasazení a vášně jsou pět

hlavních hodnot, atributů a konceptů spojených s hokejem. Stejně vybírali i Kanadáné.

RUSKO

83 % Rusů hrálo jiný sport od 5 do 14 let (-15 % pod průměrem NHL), nejvíc evropský fotbal (83 %), tenis (25 %), basketbal (25 %). Nikdy nehráli americký fotbal, golf ani lakros.

- ve věku 15-18 let provozovali evropský fotbal (67 %), tenis (33 %) a basketbal (25 %)
- ruští hráči se zdaleka nejdřív specializují na hokej, ve věku mladším než 10 let

Alex Ovechkin při americkém fotbale

podle zemí

FOTO: REUTERS

Martin Nečas si rozumí s pukem, fotbalovým míčem, tenisákem i badmintonovým košíkem

V rodině „Ruské rakety“ Pavla Bureho bylo tradičním sportem plavání (otec Vladimír má čtyři olympijské medaile v plaveckých sprintech). Pavel plaval již ve 3 měsících a do 6 let hrál raději „ball-hockey“ a fotbal. Pak ale rychle přešel na hokej na ledě, přesně v duchu ruského přístupu.

- v mládí se Rusové v hokeji nejvíc spoléhali na svého otce, matku a trenéra (nadměrné indexování svého trenéra -33%)

Oba rodiče Alexe Ovečkina byli výtečními sportovci - matka má dvě zlaté olympijské medaile v basketbalu, otec byl profesionálním fotbalistou.

- ruští hráči věří, že tvrdá práce, týmová práce, disciplína, charakter a vůdcovství jsou pěti nejlepšími hodnotami, atributy a pojmy spojenými s hraním hokeje.

SKANDINÁVIE

98,5% Skandinávů provozovalo jiný sport od 5 do 14 let, přičemž silně preferovalo evropský fotbal (87 %), hokej na kolečkových bruslích (40 %), tenis (24%) a golf (19%)

Victor Hedman, nejužitečnější hráč loňského play off a dvojnásobný vítěz Stanley Cupu, začínal v hokeji jako brankář a až v 10 letech se stal obráncem. Celý život hraje v létě vášnivě evropský fotbal.

- 60 % hokejistů hrálo jiný sport ještě ve věku 15-18 let (nejnižší z uvedených zemí o -19%)
- v průměru začali bruslit a hrát hokej ve 4,5 letech a specializovali se na něj po 14 letech

- v mládí se nejvíc spoléhali na otce, matku a bratra (nad-indexování bratra -46%)
- Skandinávci věří, že pět hlavních hodnot, atributů a konceptů spojených s hraním hokeje, následovaných disciplínou, je vášně, týmová práce, tvrdá práce, odhodlání a respekt

EVROPA / včetně Česka

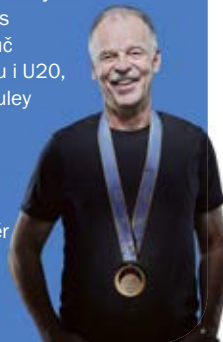
100% evropských hráčů ve věku 5-14 let se zúčastnilo jiného sportu, přičemž jednoznačně upřednostňovalo evropský fotbal (88 %), street/roller hokej (53%) a tenis (50 %). V evropském fotbale a tenise evropští hráči silně dominují. V tomto věku žádný hráč nehrál baseball nebo lakros.

Zářným příkladem multi-sportovního hráče je i Martin Nečas z Carolina Hurricanes. V útlém mládí dělal všechny možné sporty a provozuje je dodnes. Výborně zvládá fotbal, tenis, ping-pong, badminton, baseball, beach tenis a mnoho dalších sportů.

- 72% evropských hráčů ve věku 5-18 let hrálo jiný sport, což je pod průměrem USA a Kanady. V této věkové kategorii dominoval evropský fotbal a tenis (míra účasti 40%)
- evropští hráči začínali bruslit a hrát hokej až od 5 let, specializovali se dřív (12,5 roku)
- v začátcích se nejvíc spoléhali na svého otce, matku a bratra (nad-indexování rodičů)
- tvrdá práce, týmová práce, charakter, vášně a disciplína jsou pět hlavních hodnot, atributů a konceptů spojených s hraním hokeje, následované odpovědností a respektem

SLAVOMÍR LENER

- po boku Ivana Hlinky trenér hokejových olympijských vítězů v Naganu 1998
- v NHL působil šest sezon jako asistent Calgary Flames a Florida Panthers, kouč reprezentačního A-týmu i U20, Sparty, Düsseldorfu, Luley a Linköpingu, kde odkoučoval přes 1000 utkání (2x zlato a 4x bronz)
- působil jako šéftrenér svazu a manažer reprezentace (1x stříbro, 2x bronz)

Která změna pravidel by k větší atraktivitě vašeh

TEXT: MICHAL JEŽDÍK

JAKUB KUDLÁČEK

basketbal, ředitel mezinárodního skautingu klubu NBA Charlotte Hornets

„V historii basketbalu se pravidla měnila mnohokrát, nejčastěji kvůli dominantním jednotlivcům. Jsem přesvědčen, že v blízké budoucnosti se budou lidé v rozhodovacích pozicích zabírat otázkou, jestli bude čas na opětovné posunutí vzdálenosti tříbodové čáry. V posledních letech došlo k neuvěřitelnému zlepšení této dovednosti téměř u všech hráčů a basketbalová trojka se stala tak vysokoprocenní střelou, že je velmi složité najít na hřišti efektivnější zakončení. Tím pádem by se hra někomu mohla zdát monotónní. Určitě se zpracují rozsáhlé analýzy a bude se hodnotit, zdali by případná změna měla vliv na pestrost zakončení a celkovou atraktivitu našeho sportu. V mezinárodním basketbalu se bude určitě debatovat o velikosti hřiště a jeho případném zvětšení tak, aby se zvýšila rychlost hry a nechala se více vyniknout dynamika a talent hráčů.“

**mohla přispět
o sportu a proč?**

ANTONÍN PLACHÝ

fotbal, vedoucí úseku trenérů FAČR

„Když se bavíme o kontextu atraktivity a pravidel, je vlastně zajímavá každá změna, protože přinese jiná řešení situací. Neříkám, že je každá správná, někdy je nedomyšlená v kontextu hry. Třeba dohrávání ofsajdových situací učíme už děti a mládež. Chceme po trenérech a rozhodčích, aby nechali dohrát a pak případně

neuznali gól. Je to proto, abychom učili hráče řešit kritické situace do konce a poté ještě zvládnout emoci, že gól neplatí. Teď se totéž objevilo v profi fotbale, ale tam to nepřináší, učení se, ale možnost zkontrolovat krizovou situaci zpětně na videu. To, že hráči mohou v těch situacích i faulovat, třeba na červenou kartu i se zraněním, je pak kritická situace pro rozhodování a trestání hráčů.

Zmiňuji to kvůli pochopení souvislostí. Zajímavá by mi přišla třeba možnost střídat ,opakovaně' hráče, třeba v limitu 2-3 hráči za zápas, tam - zpět - tam. Podobně jako u jiných míčových her.

V mladších žácích to funguje, tak bych pokračoval v kategoriích ligy starších žáků a dorostu, protože je kruté vůči vyvíjejícím se hráčům dávat jim třeba jen 15 minut na konci. Asi by to zvedlo i výkony méně početných či ,slabších' týmů, ale souvislosti v profi fotbale mohou být košatější. Třeba více minut pro mladší hráče, protože by se trenér nebál ,ho tam dát', když by věděl, že ho zase může vyměnit zpět. Znamená to ještě více psychologie a taktiky a zcela jistě vlnu protinázorů, protože tradice je vždy silná.“

MAREK PAKOSTA

volejbal, předseda svazu

„To je složitá otázka. Pro fanouška-experta je dynamika a rychlost našeho sportu vývojem správným směrem.

Z pohledu sportovního fanouška ,nespecialisty' (volejbalového) je náš sport přehlednější, když se děje v menší rychlosti a on stíhá sledovat, co se na hřišti odehrává. Pro druhou skupinu by mělo smysl zkoušet pomalejší míče, možná i posun třímetrové čáry dále od sítě. Tím by se hra mohla zpomalit a současně zvýšit šance obrany na úspěch ve výměnách. Dále se může uvažovat o zkrácení setů a hraní např. na 4 vítězné. Tím by divák prožíval ve větší frekvenci koncovky setů, v nichž jsou vypětí, stres a emoce nejvyšší.“

MARTIN KOMÁREK

hokejbal, předseda svazu

„Na otázku bych nahlédl spíše z roviny zájmu dětí a přístupnosti sportu co nejširším vrstvám mládežníků a potenciálních sportovců hokejbalistů. Velkým krokem pro všechny sporty by

z mého pohledu bylo snížení počtu zapojených hráčů do forem her na malém prostoru u začátečníků. To jistě není zcela zásadní myšlenka, mnoho sportovních disciplín ji i realizuje. Osobně si myslím, že je možné v tom jít ještě o několik kroků dále a například u hokejbalu, kde děti hrají formou hry ve třetině tzv. minihokejbal, prostor ještě zmenšit, upozadit roli brankáře a hrát více 2-2 na malých hřištích nebo v otevřených prostorech. Myslím si, že tento krok by mohl víc zpřístupnit sportování, hokejbal a aktivity pro mládež obecně, zejména z důvodu velmi nízké náročnosti na počet hráčů a velkou otevřenost.“

MATĚJ PRAVDA

kolečkové rychlobruslení, reprezentační trenér

„Náš sport je stále ještě poměrně mladý a pravidla se vyvíjejí. V poslední době došlo k úpravě některých tratí právě pro zvýšení atraktivity sportu. Dle mého názoru by jedním z největších pokroků byla

úprava pravidel pro povinné technické vybavení ve formě zavedení lepší informační grafiky během závodů tak, aby byly jasně vidět mezičasy a srovnání mezi jednotlivými jízdami, možnosti rychlých sestřihů zajímavých momentů či pádů. Bohužel v tomto za ostatními sporty zaostáváme.“

LACO BORBÉLY

fotbal, prezident Unie slovenských trenérů, trenér slovenské reprezentace ve futsalu, bývalý hráč AC Sparta Praha

„Je logické, že evoluce fotbalu se může občas nastartovat i decentními změnami pravidel hry. Naopak ,necitlivá' změna a narušení tradičního, i když někdy konzervativního rámce hry může ovlivnit podobu fotbalu tak, že ztratí svou přirozenou

verzi. Právě proto by se změna tradičního modelu pravidel měla uskutečnit až po jejich precizním prozkoušení. Souhlasím, že je občas potřeba něco změnit, ale neměli bychom sahat na podstatu hry, aby fotbal zůstal náboženstvím mas a nejen hrou milionářů. V této souvislosti může jít o progresivní změny, které jsou užitečné, ale zachovávají přirozenou podobu hry, anebo polemické, které jsou problematické, protože nějakým způsobem mění charakter hry do nežádoucí podoby.

Z uvedených důvodů bych si dovedl představit několik změn pravidel, které by pozitivně zasáhly do vývoje hry a přitom by neohrožovaly charakter a podstatu samotné hry.

1. Řešení autu ne vhazováním, ale nákopem by zvýhodnilo zahrávající mužstvo a výrazně by to znamenalo ofenzivní dynamiku hry. Současně by se eliminovalo početné znevýhodnění vhazujícího mužstva.
 2. Trestem za žlutou kartu s přesně definovanými zákroky by byla hra v oslabení po dobu 4-5 minut a současně příspěvek k ,očistění hry'.
 3. Ponechat i v postpandemickém období střídání až 5 hráčů, které může být příspěvkem k vyšší intenzitě hry a současně chrání hráče před předčasným opotřebováním, resp. kumulací únavy při stále se zvyšujícím počtu zápasů v soutěžním a pohárovém cyklu klubů i národních reprezentací.
- Vylučuju změny týkající se zrušení ofsajdů, protože to by radikálně změnilo charakter hry a vyvolalo by to apokalyptické změny ve strategii a taktice samotné hry.“

SLAVOMÍR LENER

lední hokej, asistent trenéra olympijských vítězů z Nagana, 7 sezon působil v NHL v roli asistenta trenéra, trénoval i ve Švédsku a Německu

„Změna níže uvedeného pravidla vypadá nenápadně, ale mohla by zatraktivnit hokej stejně tak jako úprava pravidla rychlého výhozu míče brankářem, což přineslo do házené rychlý transition, překvapení a góly navíc. Mě teď házená baví víc. Pokud by se dokázala v hokeji prosadit změna pravidla č. 114, což je výhoda týmu na kotouči při ukládání trestů, jsem přesvědčen, že by to hokej rovněž zatraktivnilo, vyskytlo by se víc ‚turn-overů‘ a padalo by i víc gólů. Vtip je v tom, že nyní často stačí týmu, který má být vyloučen, aby se jen dotknul puku v obranném pásmu, nebo ho měl jen taktak pod kontrolu, a rozhodčí přeruší hru. Pokud by rozhodčí mohl písknout, až provinivší se tým dostane puk ven ze svého pásma a dostane ho pod kontrolu, budeme svědky spousty brankových šancí. Znovu vybojované kotouče, dorážení, zachycené puky na modré čáře, zmatky v obraně, více střel. Efekt trvalého tlaku na soupeře, kterého ‚melete‘, a faktor únavy na straně druhé mají určitě potenciál přinést kýžené góly navíc.“

LUKÁŠ JELÍNEK

squash, trenér Squash klubu Strahov, bývalý reprezentant a vicemistr ČR

„Je velmi těžké navrhnout změnu pravidel, která by náš sport udělala divácky atraktivnější a zároveň zásadním způsobem nezměnila charakter sportu. Jedna ze změn, jež by dle mého názoru mohla squash zatraktivnit, je změna systému bodování. Squash za několik posledních dekad vyzkoušel několik bodovacích modelů, ale stále se nám nepodařilo odstranit určitá ‚hluchá‘ místa uprostřed zápasů, kdy i ten nejzarytější fanoušek ztrácí pozornost. Pokud proti sobě nastoupí dva vyrovnaní hráči, kdy ani jeden není schopen výrazně bodově odskočit, tak se opravdu zajímavých výměn, kdy jde o vše, dočkáme až v naprosté koncovce daného setu. Můj návrh by tedy byl výrazně zkrátit délku setů, například do pěti bodů, a hrát na víc vítězných sad, aby nedošlo k neúměrnému zkrácení zápasů. Případně zavést určitý systém ‚pressure‘ bodů, což na různých exhibičních kláních testuje tenis. Zkrátka nabídnout divákům za stejné peníze (čas) víc muziky!“

JAROSLAV KORČÁK

softball, hlavní trenér reprezentace mužů

„Divácky by určitě prospělo, aby bylo víc odpalů, tím pádem víc akcí. Tomu by mohlo pomoci, kdyby se zvýšila vzdálenost, ze které se nadhazuje. Pálkař by pak měl na reakci víc času a odpalů by bylo víc. Zároveň, pokud bych se mohl inspirovat v zahraničí, televizně velmi dobře fungují upravené varianty softballu. Kdy například na začátku každé směny je již běžec na metách, či týmy získávají outy či doběhy navíc za některé akce. Zavedení těchto pravidel by náš sport velmi proměnilo.“

KAROLÍNA KŘÍŽENECKÁ

pozemní hokej, hlavní trenérka žen Slavia Praha a reprezentace U16 chlapců a dívek, ředitelka korporátní komunikace ING

„Světová federace dělá už nyní, co může, aby náš sport byl atraktivní. Za posledních několik let došlo k tolika změnám v pravidlech (bohužel i vratných), že to má pro neznalé diváky bohužel opačný efekt, protože nerozumí tomu, co rozhodčí píská. Za nejpovedenější změnu ale určitě považuji zavedení selfpassu, což znamená, že hráč si po chybě soupeře může balon okamžitě rozehrát sám (nemusí nikomu přihrávat). To samé pravidlo platí i u postranního autu. Toto pravidlo přineslo mnohem rychlejší přechod do útoku a efektivní vytváření početní převahy, což celkově podporuje ofenzivní herní styl. A to vše při zachování bezpečnosti sportu. Takže za náš sport už bych teď nic neměnila, ale selfpass bych doporučila zařadit do jiných týmových sportů.“

JAN JIROVSKÝ

florbal, místopředseda Soutěžní a pravidlové komise IFF, předseda Pravidlové komise ČF

„Florbalová pravidla prošla za posledních cca 5 let několika poměrně výraznými změnami. Jen namátkou, byla umožněna přihrávka nohou pro zrychlení hry, zjednodušením prošla pravidla pro udílení trestů včetně snížení počtu červených karet, rozvolnila se pravidla pro provádění trestných střel směrem k vyšší gólové efektivitě. To vše bezesporu již nyní přispělo k vyšší přehlednosti a divácké atraktivitě. Za sebe ale vidím ještě jednu zásadní věc, která by dle mého názoru mohla přinést vyšší diváckou atraktivitu, aniž by výrazným způsobem měnila podstatu florbalových pravidel. Tím je snížení hracího času z 3x20 minut na 3x15 minut, tudíž celkový čas na jedno utkání se zkrátí z cca dvou hodin o více jak půl hodiny, význam vyloučení na celkovém čase zápasu naroste, zvýší se dynamika hry a velmi pravděpodobně ubude taktických pasáží při 'zdoluhavém' založení útoku díky vyšší aktivitě hráčů při kratším celkovém čase utkání, neboť 'nebude na co čekat'. Pokud dojde na prosincovém kongresu IFF ke schválení, v což upřímně doufám, mohl by být kratší čas testován již příští rok na kvalifikacích na MS. Nechme se překvapit, zda úprava přinese očekávaný efekt k vyšší divácké atraktivitě.“

DAVID JANSSON

florbal, trenér mužské reprezentace Švýcarska

„Zkrátil bych délku přesilovky na méně než dvě minuty. Mnoho přesilovkových formací má nyní úspěšnost až 50-60 %. Chtěl bych zároveň, aby rozhodčí nebyli tolik středem pozornosti, jako je tomu teď, protože pískají gól při každém druhém dvouminutovém trestu. To na ně dává příliš velký tlak. Stejně tak si myslím, že kratší přesilovky by vedly k tomu, že týmy budou více pracovat v tréninku na efektivitě hry v početní převaze, zejména držení míče. Jsem přesvědčen, že by to byl skvělý nový prvek.“

ZBYNĚK ŠPAČEK

stolní tenis, předseda svazu

„Na tuto otázku je velice těžká odpověď, neboť co stolní tenista, to jiný názor. Pokoušel jsem se zeptat několika kolegů a kolegů a nedostal jsem ani jednu stejnou odpověď. V našem sportu v posledních dvou dekadách proběhlo mnoho radikálních změn, o kterých se říkalo, že pomohou zatraktivnit stolní tenis. Jen namátkou: rok 2000 – změna velikosti míčků z 38 na 40 mm, rok 2001 – zkrácení setu z původních 21 míčků na 11, 2002 – zásadní změna pravidel o podání – hráč nesmí zakrývat míček při podání, soupeř ho musí celou dobu letu vidět, rok 2008 – povolení lepení potahů pouze vodou ředitelnými lepidly, 2014 – zásadní změna materiálu pro výrobu míčku. Mně se zdá, že žádná z těchto tzv. radikálních změn nepřinesla kýžený efekt. Z mého pohledu je pro nezaujatého diváka důležité, aby míček létal přes sítku co nejdéle a zároveň co nejrychleji, ne aby končil po jednom či dvou úderech, což se právě teď často děje. Hráči dávají do úderů velké rotace a míček je tak méně kontrolovatelný. Stolní tenista to pozná a respektuje. Sportovní divák se jen dívá, proč to soupeř zkazil. Jediné, co mě napadlo, a asi by nejvíc ovlivnilo zatraktivnění stolního tenisu, je zvýšení sítě. Ta je v současnosti vysoká 15,25 cm, stačilo by zvýšení cca o 2 cm. Míček potom bude létat pomaleji a pro dosažení vítězného bodu pravděpodobně i déle. Jen upozorňuji, že je to pouze můj osobní názor a ne všichni moji kolegové s ním budou souhlasit. Jsem moc zvědavý, jako sledovatel a fanoušek mnoha dalších sportů, jaké názory budou mít ostatní kolegové.“ □

MICHAL BARDA

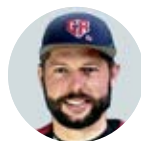
házená, bývalý reprezentant, trenér a olympionik

„Myslím, že k nejpodstatnějším změnám házenkářských pravidel směrem k atraktivitě došlo již v minulých letech. 'Rychlý střed' v roce 2001 znamenal přelom, úplnou změnu struktury hry a obrovské navýšení její dynamiky. Hra bez brankáře a 7:6 zase dávají šanci i slabším týmům potrápit favorita a přináší do předem zdánlivě jasných střetnutí prvek nevyzpytatelnosti. Pravidla nyní navíc mnohem více než kdy jindy chrání kreativní hráče, ty skutečné básníky handbalu, kteří hru opravdu tvoří. Někteří trenéři volají po omezení délky útoku pevným časem. Házenkářský shot clock by ale tak výrazný přelom ve hře jako kdysi 'rychlý střed' podle mého názoru nepřinesl. Spíš by to mohl být detail, který by z výkladu pravidel odstranil kus subjektivity a ulevil rozhodčím.“

FILIP PROCHÁZKA

baseball, trenér reprezentace U15 (1. místo na ME 2021), trenér Tempo Praha

„Baseball je specifický sport, který není nijak časově omezen, a najít něco speciálního, co ještě v pravidlech není, je těžké. Již máme zavedeno speed up rule (časový limit pro střídání obrany a útoku a rozházení nadhazovače), nicméně když se manažeři rozhodnou střídát nadhazovače, jako je to nyní v play off MLB, ani toto pravidlo zkrácení zápasu nepomůže. Video call hru spíše jen protahuje, navíc v českých podmínkách na to zatím nemáme technologii.“

Generální
partner
českého
volejbalu

Stojí za to hrát za dobrý tým.

www.uniqa.cz

Těžko bychom hledali sport, v němž má Česko za posledních deset let šest titulů mistrů světa, jako mají inline hokejisté. Kolečková varianta hokeje u nás kvalitně zakořenila a Češi se prosazují i v zahraničních klubech. Do úspěšné generace patří i **PATRIK ŠEBEK**, který se inline hokejem živí ve francouzském městečku Rethel. Jeho trenéři mu byli inspirací při právě probíhajícím přechodu z role hráče do pozice kouče.

TEXT: JIŘÍ NIKODÝM

Hrajícím koučem ve Francii

INLINE HOKEJISTA

PATRIK ŠEBEK

Narozen: 12. 7. 1983

Pozice: obránce

Kariéra - hráčská: lední hokej mj. Boskovice, Ytong Brno, Rosice, Prostějov, Olomouc, Kometa Brno, Technika Brno, Hradec Králové, inline hokej mj. Rouen (2012), Rethel (obě Fr./2013-21, současně hrající kouč)

Největší úspěchy: mistr světa organizace IIHF (Pardubice 2011), stříbro (Karlstad 2010) a bronz (Bratislava 2017), 5x mistr světa organizace FIRS (2011, 2013, 2015, 2018, 2021), 4x mistr Francie (2014, 2015, 2016, 2017), 6x vítěz European League Championship (2010, 2011, 2016, 2017, 2018, 2021), 2. místo na turnaji NARCH (kategorie PRO Florida 2014)

Začátky s tátou

„Začínal jsem s ledním hokejem, ke kterému mě přivedl otec. Od malička mě vedl i jako trenér. V Boskovicích jsem hrál do 6. třídy základní školy, ale pak jsme byli nuceni zdejší působení ukončit. Jestli si dobře vzpomínám, bylo to z důvodu nenavazujících ročníků. A také jsme neměli dostatek dětí, takže se začalo řešit, co a jak dál, a jako nejlepší řešení se jevil odchod do Brna, které bylo z pohledu cestování nejschůdnější. Otec patřil mezi přísnější trenéry. V kategorii, kterou vedl, měl své dva syny, mě a bráchu Davida, a očekával, že budeme příkladem pro ostatní, co se týče tréninkové morálky. Takže schovat se někde vzadu ve skupině nepřicházelo v úvahu.“

Putování po Moravě

„Naše kroky vedly do Ytongu Brno. Zde to úplně nedopadlo a po půl roce jsme se přesunuli do Rosic. V 15 letech jsem se rozmyšlel, kam na střední školu a zároveň pokračovat v hokeji. Po menším kolotoči jsem se ocitl v Prostějově a začal studovat Švehlovu střední zemědělskou školu. Zpětně musím poděkovat učitelskému personálu a vedení školy, kteří nám zejména v patečních zápasových dnech vycházeli vstříc. Mimo to jsem začal žít na internátě, což byla taky škola do života. Vyfasoval jsem kapesné na týden a musel s tím vyžít. Začátky nebyly úplně jednoduché, protože jsem byl zvyklý chodit domů po tréninku a mít připravenou večeři.

Tady jsme na večeři měli dané hodiny, které se často kryly s tréninky na ledě, takže po tréninku na mě čekal talíř, ten jsem si ohřál v mikrovlnce a najedl se. Ale vzpomínám na to rád. Kromě jedné sezony, kdy jsem si odskočil do nedaleké Olomouce do extraligy dorostu, jsem dokončil středoškolské vzdělání v Prostějově, vybojoval si první profesionální smlouvu, osamostatnil se a nakoukl do seniorského hokeje. Počítal jsem s pokračováním v A-týmu, jenže jak to někdy bývá, vše se zamotalo a v létě už jsem se hlásil na zkoušku v Kometě Brno u pana trenéra Číhala.“

Trenéři

„Každý trenér mi něco do hokejového života dal. Můj otec Petr Šebek mi dal základy - bruslení, práci s kotoučem, práci bez kotouče, vztah ke sportu a způsoby chování v kolektivu. Po odchodu do Brna jsem začal poznávat, jak kdo dělá hokej i jinde. Když bych měl jmenovat, tak mě formovali trenéři Šlemr, Sedlo, Směták, Horák, Sršeň, Paška, Beck, Číhal, Franěk, Zachar, Stloukal, Kužílek a další. V kariéře jsem potkal dobré trenéry, ale i ty horší. Ne s každým jsme si padli do oka a také se od toho někdy odvíjela moje pozice v týmu. Ale to je v kolektivním sportu normální. Dnes zpětně беру i špatnou zkušenost jako zkušenost, ze které se dá ponaučit. Nikdy mi nevadili trenéři, kteří nešli pro ostré slovo daleko, ale dokázali ze mě dostat to nejlepší.

Nejhorší byli ti, kteří se na vás při konverzaci usmívali a ubezpečovali vás, jak je všechno v pohodě, ale jakmile jste za sebou zavřel dveře, bylo vše naopak. Každý trenér měl jiné tréninky i vedení zápasu, z čehož čerpám dodnes. Snažil jsem se od nich vzít to nejlepší do pozice trenéra, v níž jsem dnes.“

Inline hokej

„S inlinem jsem začal někdy mezi 12-14 lety, kdy mně a bráčkovi koupil táta kolečkové brusle. Nae první tréninky byly na betonovém hřišti za školou. Pak se k nám přidali ještě dva kluci, kteří hokej nikdy nehráli, ale jejich touha s námi hrát a poměřovat se byla až neskutečná. Až časem jsme zjistili, že existuje soutěž, která se hrála v neda-

lekém Blansku. Táta se tamních kluků zeptal, jestli bychom se to tam mohli jít někdy sklouznout. A pak už jen vyplnit registračku a hurá na zápas proti Zlínu. Dostali jsme strašný klepec, ale co bylo nejdůležitější: poprvé jsme viděli, jak někdo dokáže na kolečkových bruslích klasicky brzdít jako na ledě, což na ploše předváděli Martin Vozdecký s Karlem Rachůnkem a Ondřejem Veselým. Pohyb na kolečkových bruslích je trochu odlišný, ale podle mého názoru je to jen o zvyku. Myslím si, že pokud je člověk dobrý bruslař na ledě, nebude mu dělat problém jezdit na kolečkových bruslích. Inline hokej jsem bral jako zpestření letní přípravy a zábavu. Tréninky probíhaly herní formou – po rozhození hokejek na dva týmy se hrálo.“

„NEJHORŠÍ TRENÉŘI BYLI TI, KTEŘÍ SE NA VÁS PŘI KONVERZACI USMÍVALI A UBEZPEČOVALI VÁS, JAK JE VŠECHNO V POHODĚ, ALE JAKMILE JSTE ZA SEBOU ZAVŘEL DVEŘE, BYLO VŠE NAOPAK.“

Přínos inlinu pro lední hokej

„Působím desátým rokem ve Francii, a protože máme celoroční soutěž, uzpůsobují se tomu tréninky, které jsou hodně podobné těm, co jsem absolvoval jako profesionální hokejista na ledě. Z mého pohledu inline hokej může pomoci hráči se zdokonalit v dovednostech s pukem nebo v taktice, kdy musíte vědět, jak a kde hráče bránit. Hlavně proto, že se hraje 4 na 4, je na hřišti docela dost prostoru. A když jeden propadne, hned se jde do přechíslení, a to je zejména v inline hokeji hodně nebezpečné. Zápas mohou končit dvouciferným výsledkem, ale pokud jsou týmy dobře takticky připravené, tak i fotbalově 1:0.“

Příprava reprezentace na MS

„Příprava v inline hokeji probíhá tak, že se sejdeme na kratší soustředění, většinou v Praze nebo jejím okolí. Máme pár tréninků, kdy si na sebe zvykáme, a s tím jedeme na MS. Na světě jsou týmy, které mají během roku i několik soustředění (Francie, Španělsko, Itálie). Bohužel v českých podmínkách to tak dělat nejde. Nemáme speciální stadiony a plochy, protože inline se hraje po sezoně na stadionech ledního hokeje. To jsou cca 2-3 měsíce a na extra přípravu není moc času.“

Směr Francie

„Před odchodem do ciziny jsem byl trenérem mládeže a akorát končil s hráčskou kariérou. Tou dobou se toho na mě nakupilo trochu moc a já nevěděl, co s tím dělat. Nic mi nešlo, jak jsem si představoval. Začal jsem být unavený a otrávený, řešil stejné problémy pořád a pořád dokola. Jednou takhle po zápasu jsem potkal kamaráda Michala Šima, který mi nabídl možnost zkusit inline →

Zklamání ve čtvrtfinále MS 2014 v Pardubicích. Proti Kanadě se trefil Patrik Šebek dvakrát, ale nájezdy zvládl líp soupeř a vyhrál 6:5.

hokej v zahraničí. Dlouho jsem nepřemýšlel, sbalil kufry a jel to zkusit. Byla varianta, že se za půl roku vrátím, ale nechtěl jsem o tu zkušenost přijít a později si vyčítat, že jsem se neodhodlal. Přijel jsem nejdřív do Rouenu, kde mě přivítali majitelé klubu a podepsali se mnou smlouvu. V týmu jsme měli hlavního trenéra, asistenta i trenéra na fyzickou přípravu. Tréninky dva až tři týdne plus posilovna a zápasy téměř každou sobotu. Do toho spousta času se zdokonalit v angličtině, trochu francouzštiny a sem tam cestování. Tréninky byly velmi podobné, jaké jsem znal z Česka - zahřátí (zapracování), střelba, situace 1x1, 2x1, 2x2, 3x2, řízená hra atd. Na co jsem si musel rychle zvyknout, byly rozměry hřiště. Hrajeme na 40 x 20 metrů, což je docela malý prostor a tím pádem na všechno méně času. Na rovinu, byl to fofr, než jsem se otočil, byl na mě nalepený soupeř - a sotva jsem se ho zbavil, zakopl jsem o druhého. Jako

cizinec jsem se musel rychle přizpůsobit a dokázat, že do týmu patřím a zasloužím si místo. První rok jsme postoupili do nejvyšší soutěže ELITE a druhý se dostali do semifinále. Ne úplně špatný výsledek, ale měli jsme na víc.“

Rethel

„Po roce a půl v Rouenu jsem přešel do Rethelu, což je malá vesnice uprostřed ničeho. Kolem jsou jen pole a statky. Klub funguje ale naprosto perfektně. Bývalý prezident klubu, který tu už bohužel s námi není, odvedl za 20 let perfektní práci a dal dohromady podmínky, které jsou pro amatérský či poloamatérský sport skvělé, až výjimečné. Máme slušnou fanouškovskou základnu, na každý domácí zápas téměř vyprodaný stadion, což znamená asi 400-500 lidí. Hráči jsou pod pracovní smlouvou jako zaměstnanci klubu. Máme perfektní zázemí, tréninkovou halu se speciálním po-

vrchem a moderní zápasovou halu. V ní máme plochu nové generace Stilmat, která se řadí mezi top na světě. Kromě pracovní smlouvy mohou hráči využívat permanentky na bazén a místní posilovny. Řekl bych, že pro inline hokej, co se týče podmínek, toho momentálně asi víc být nemůže.“

Hrající trenér v Rethelu

„Počítal jsem s tím, že bych se rád věnoval mládeži jako trenér a pokračoval v tom, co jsem začal v Česku. Ale na první společné schůzce s prezidentem klubu Rethel mi bylo sděleno, abych převzal i A-tým. Na jednu stranu jsem byl rád za příležitost, na druhou jsem si uvědomoval rizika. Je něco jiného trénovat mládež a něco jiného seniory, každá kategorie má svá specifika. Klady i zápory. Je spousta věcí, které můžete jako hrající trenér ovlivnit, ale taky se do toho pěkně zamotat. Zejména v případech, pokud poukazuji na chybu, kterou

vytýkám hráčům, aby se v zápase neopakovala, a pak jsem to já, kdo ji udělá. Někdy se mi stane, že po čase stráveném na ploše se rozdechávám na střídačce a nestíhám všechno sledovat a objektivně zhodnotit. Být pouze na střídačce, asi bych to řešil s větším klidem, ale s adrenalinem v krvi se pak často stane, že vybuchnu. Přiznám se, že právě to se musím ještě naučit sladit. Moje práce mě baví, mám tu rodinu a jsem spokojený.“

Úspěchy reprezentace

„Tady bych rád mluvil jen za sebe a své pocity, protože na to může mít každý trochu jiný pohled. Byly doby, kdy jsme jezdili na MS a chtěli vyhrát zlaté medaile, ale nepodřídili jsme tomu úplně všechno. Postupně jsme se dostali do stadia, že jedeme na MS a nemůžeme se srovnávat se silnými týmy USA, Kanady, Švédska, Finska a někdy Německa. Byli jsme ti, kteří končili pod stupni vítězů a domů se vraceli s určitou pachutí. Pro mě se vše změnilo na MS ve Švédsku 2010 s or-

9

**Tolik bodů za 6 gólů
a 3 asistence nasbíral
při letošním zlatém MS v Itálii.
Byl pátým nejproduktivnějším
hráčem turnaje.**

ganizací IIHF, kde jsme skončili druhí. Trochu se změnila sestava, trochu nám přihrálo štěstí, každopádně jsme ochutnali úspěch a chtěli v něm pokračovat. O rok později v Pardubicích před perfektní diváckou kulisou jsme se stali mistry světa organizace IIHF. Abych upřesnil, v inline hokeji byly donedávna dvě organizace IIHF a FIRS, každá s trochu jinými pravidly. Dnes už funguje pouze FIRS pod hlavičkou WORLD SKATE. Vytvořilo se jádro úspěšného týmu, které táhlo za jeden provaz. Hráči se obměňovali, ale ti, co přišli,

zapadli. A my už nechtěli hrát druhé housle a koukat, jak se na stupních vítězů vyhřívá někdo jiný. Někdy to vyjde a jindy zase ne. (úsměv) Úspěch se nám líbí a děláme pro něj maximum, protože víme, jaké to je vyhrát a zvednout nad hlavu pohár. A také víme, jak to bolí, když neuspějeme, s jakými pocity se vracíme domů, jak dlouho trvá zapomenout. Troufám si říct, že jsem vítězný typ, byl jsem k tomu veden a podřizuji tomu všechno už na tréninku. Těžko skousávám porážky, a nejen v hokeji. Věřím, že do budoucna zůstanu národní tým takto naladěný a bude pokračovat v dobře rozdělané práci, abychom se mohli srovnávat se světem. Budou k tomu ale potřeba i podmínky, protože není jednoduché srovnávat se s kluky z Ameriky, kteří během roku absolvují inlinové turnaje a někteří z nich hrají poloprofesionálně amatérské ligy. A ono je někdy poznat, jestli hráč stojí na kolečkových bruslích celý rok, nebo jen pár týdnů. Závěrem bych rád poděkoval mojí rodině, která mě po celou moji kariéru podporovala.“ □

INZERCE

www.baseball.cz

**DĚKUJEME VŠEM HRÁČŮM A HRÁČKÁM
ZA SKVĚLOU SEZÓNU 2021**
#baseballczech

Různorodost věku a vyspělosti je krutá

Mnoho mladých hráčů se potýká s nerovnými podmínkami ve svém rozvoji. Svět profesionálního sportu se probouzí a snaží se tyto nespravedlnosti napravit a odlišné podmínky změnit. Seskupování mladých hráčů podle fyzické vyspělosti, spíše než podle věku, by mělo umožnit biologicky mladším i biologicky akcelerovanějším v budoucnu zazářit a zároveň jim připravit lepší podmínky k rozvoji.

TEXT: MICHAL JEŽDÍK

Když ve sportovním prostředí seskupujeme děti, kritériem je věk (rok narození). Problém je v tom, že v rámci věkových skupin máme obrovské rozdíly v biologickém věku. Může se stát, že máte v družstvu chlapce nebo dívky, kteří jsou předčasně zralí, biologicky jim je 14 let, soutěží ale ve věkové skupině do 12 let. Stejně můžete mít další dítě ve stejné věkové skupině, kterému je biologicky 10 a je opožděně zralé. Z biologického hlediska je mezi nimi čtyřletý rozdíl, přesto očekáváme, že budou spolu trénovat, hrát utkání a soutěžit.

Jako jedny z prvních začaly bít na poplach britské fotbalové a ragbyové kluby, společně s několika organizacemi z kontinentální Evropy. Všichni za podpory výzkumných pracovišť experimentují s bio-bandingem, tedy seskupováním mladých hráčů podle jejich fyzické vyspělosti, nikoli podle věku. Brzo budeme vědět více, i proto, že se v současné době dokončují víceleté akademické studie, které mapují situace v dalších sportech a baletu.

Elitní kluby se snaží díky bio-bandingu identifikovat biologicky mladší i biologicky akcelerované děti, určit jejich biologický věk. Proč? Mladých hráčů, kteří projdou pubertou o něco dříve než jejich vrstevníci, si trenéři a skauti pravděpodobně všimnou dříve, a i proto dostanou v klubech větší podporu, více povzbuzení,

často i více času v utkáních a v tréninkovém procesu.

Nebezpečí spočívá v tom, že kluby raději ignorují děti, které by mohly mít největší potenciál ze všech jejich členů. Dávají větší šanci fyzicky vyspělejším, protože jim to přináší kýžený, nezdědka jen krátkodobý efekt z pohledu vítězství v utkání, turnaji nebo soutěži. Často se jim nemůžeme divit, hlavně pokud jsou v situaci, v níž jediným hodnotícím prvkem jejich činnosti je vítězství, nikoliv výchova originálního hráče.

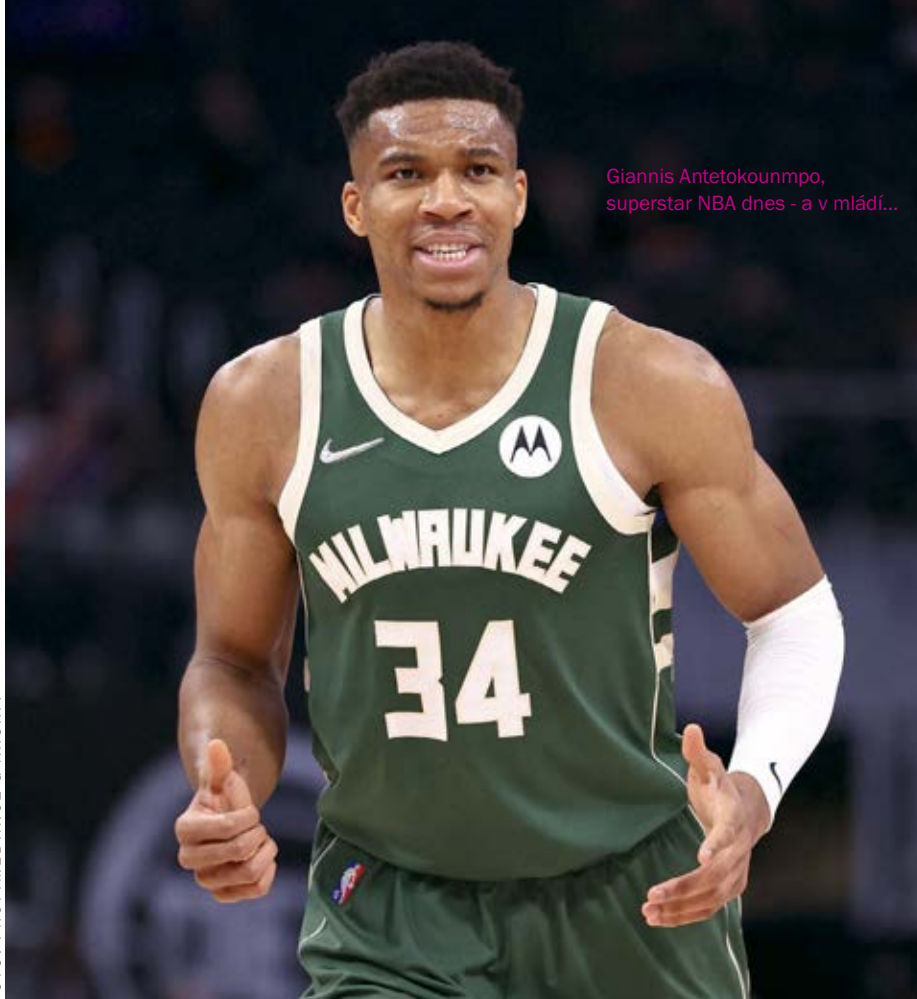
Co s tím? První možností je povolit start biologicky mladším hráčům v nižších věkových kategoriích (podobně zvážit start biologicky akcelerovaných ve vyšší věkové kategorii). Druhou, organizovat turnaje a soutěže biologicky mladších dětí. O to se pokoušejí už několik let ve Velké Británii a rovněž fotbalové mládežnické akademie Red Bull Salzburg a Lipsko, Athletic Bilbao a FC Southampton. Již roky také novozélandské školy seskupují ragbyové týmy spíše podle váhy než podle věku, protože maorské a polynéské děti se vyvíjejí rychleji než ostatní.

Profesor Memmert z Německé sportovní univerzity v Kolíně nad Rýnem nám k tomu řekl: „Nejvíce hráčů v profesionálním sportu se narodilo v prvních měsících roku. Problém je v tom, že jsou pouze starší, nejsou talentovanější. Tím

MICHAL JEŽDÍK

• Vedoucí sportovně metodického úseku České basketbalové federace, člen VV ČOV. Bývalý basketbalový reprezentant, trenér národního mužstva mužů a U20, Sparty, Prostějova, Nymburka. Byl členem realizačního týmu NBA Detroit Pistons v letních ligách. Opakovaně absolvoval Euroleague Basketball Institut. Certifikovaný lektor ČOV.

Giannis Antetokounmpo,
superstar NBA dnes - a v mládí...

dící, že tento systém odvádí děti od jejich vrstevníků. Problémem je i přesné určení biologického věku. Pro kalendářní věk stačí rodný list, biologický představuje výzvu. Nejvhodnější metodou je rentgenové vyšetření zápěstí k určení věku kostry (kosterní věk). Vystavování mladých lidí rentgenovým paprskům kvůli něčemu, co jim může, nebo nemusí prospět, však vyvolává etické otázky, nemluvě o souvisejících finančních nákladech.

Z různých navrhovaných náhradních ukazatelů jsou nejoblíbenější dvě rovnice. První používá hmotnost, výšku ve stoji a výšku v sedu dítěte. Druhá se vypočítává z výšky rodičů. I tyto výpočty však mají vlastní chybovost.

Bio-banding také vyvolává otázku, proč se v oblasti rozvoje mládeže tak často věnujeme fyzické zdatnosti. Možná proto, že fyzické schopnosti lze snadněji měřit. Aspekty, jako jsou dovednosti, myšlení, mentální odolnost a schopnost učit se a přijímat pokyny, mohou být stejně, nebo dokonce důležitější, jen se obtížněji hodnotí. Navzdory těmto výzvám může nastat situace, že mladí sportovci v budoucnu nebudou kategorizováni podle kalendářního ani biologického věku, ale podle jejich emočního a kognitivního vývoje.

Pokud však jde o rozpoznání a výchovu talentů, aniž bychom kohokoliv odrazovali od toho, aby přišel s něčím novým, lepším, nevidím zatím žádnou náhradu za zkušené skauty a trenéry. Ti jsou schopni identifikovat talent a vidí jeho budoucnost v kontextu vývoje hry. □

pádem často investujeme do „netalentů“. Kritickým místem není rok narození, ale měsíc a den. Mým doporučením je: jakmile dítě oslaví narozeniny, posune se do vyšší věkové kategorie.“

Je zde tedy další řešení, které je jednodušší implementovat v individuálních sportech než ve sportovních hrách. Osobně si to ale dokážu představit i v nich.

Bio-banding není novinkou. První zmínky o řešení této problematiky se datují k začátku minulého století z amerických středních škol. Profesionální sport jej bere více na vědomí až teď. Narůstá totiž obava, že by kluby mohly přijít o dalšího Maradonu nebo Messiho (fotbal), či Giannise Antetokounmpa nebo Vítka Krejčího (basketbal). Všichni jsou příklady hráčů, kteří buď byli svými kluby vyřazeni v důsledku pozdního dozrávání, biologického mládí (Messi a Maradona), nebo dostali šanci, ačkoli „dozrávají“ později než jejich vrstevníci (Giannis a Vitek).

Biologicky akcelerovaní chlapci a dívky na tomto přístupu benefitují také. V soutěžích, kde by hráli se svými biologickými vrstevníky, nemohou tolik stavět hru na fyzické zdatnosti, ale vycházet ze svých dovedností a rozhodovacích procesů. Jsou nuceni myslet rychleji, hrát

více jako tým, než aby vše dělali sami na základě fyzické vyspělosti. Tito dříve dospívající chlapci se sice často ve své věkové kategorii (13-15 let) dobře baví, ale nemusí tolik rozvíjet své dovednosti. Často pak, když je ostatní fyzicky doženu, nevědí, jak se s tím vypořádat.

Bio-banding má i další výhody. Umožňuje trenérům a celým klubům přizpůsobit tréninkové programy mládeže, zaměřit se více na individuální rozvoj a vnímat každé dítě jako originál. Individualizace, i ve sportovních hrách, nám pomůže snáze akceptovat růstové výbuchy se zvýšeným rizikem zranění. Všichni - děti, trenéři i rodiče - pak budou lépe reagovat na biologický vývoj dítěte.

Anglické kluby sdílejí program, který monitoruje a pravidelně sbírá údaje o přibližně více než 4 tisících hráčů mládežnických týmů ve věku od 9 do 20 let. Hlavní přínos tohoto programu kluby vidí v pochopení skutečného potenciálu hráčů a v porozumění jim. I když nemáme tolik peněz, existují řešení, která nás nestojí téměř nic. Musíme si pouze uvědomit, že cílem dlouhodobého rozvoje sportovce (hráče) je dostat každého jedince na jeho individuální maximum.

Ačkoli naprostá většina lidí vnímá bio-banding pozitivně, najdou se hlasy tvr-

Česká tenisová velmoc

V prvním díle Dialogu s Miroslavem Černoškem, veličinou v oblasti sportovního marketingu, jsme si rozebrali, jak se on, který nemá řidičák, neumí anglicky a nevlastní počítač, může stát tak mocným člověkem ve sportu. Odhalil nám, že jako v mnoha jiných oborech, kde se pracuje s lidmi, je na prvním místě prostá člověčina. Mluvil o třech nejdůležitějších faktorech úspěchu ve sportovním byznysu: vzdělání, kariérním růstu a štěstí. Přestože svými projekty vstoupil do více sportů, atletiky, hokeje či volejbalu, jeho hlavní kartou je tenis. A o něm si budeme povídat dnes.

TEXT: ZDENĚK HANÍK

MIROSLAV ČERNOŠEK

- vlivný sportovní promotér, v 90. letech založil marketingovou agenturu TK Plus Prostějov, v roce 2001 se stal spoluzakladatelem akciové společnosti Česká sportovní
- organizátor Zlaté tretry Ostrava, dříve i zápasů Davis Cupu a Fed Cupu, zajišťoval Star team hvězd českého sportu

ZDENĚK HANÍK: „Mirku, tenis je v Čechách fenomén. I když je třeba teď trochu slabší mužská složka, dávám český tenis za vzor. Chrlí hráčky jednu za druhou do světové špičky, to není nahodilý úspěch. Tenis je tvůj hlavní sport, zkus říct, jaký je tvůj podíl na tom, že český tenis je tam, kde je?“

MIROSLAV ČERNOŠEK: „Jestliže vnímáme tenis týmovými úspěchy, v podstatě ve všech osmi vítězných týmech - dvakrát v Davis Cupu a šestkrát ve Fed Cupu - rozhodovali hráči a hráčky, kteří dělají se mnou. Můj podíl je nezanedbatelný, ve své době jsem byl ten, který spolurozhodoval, kdo bude hrát. Dodával jsem do mančafu ty nejlepší.“

ZH: „To není jen tak, získat si respekt Berdycha nebo Kvitové. Nebudeme si nalhávat, že v tom určitě hraje roli i ekonomická stránka, ale co je nutné, aby si člověk o dvě generace starší získal jejich respekt?“

MČ: „Ty jsi to slovo zde použil – je to lidská stránka spolupráce. Přiblížím to tím, že samozřejmě musí být štěstí, to je to, co jsem zmiňoval jako jeden z faktorů mých úspěchů. S Luckou Šafářovou jsem začal dělat v devíti letech, s Tomášem Berdychem v deseti a půl, s Petrou Kvitovou v patnácti. Nabídl jsem jim, aby šli do Prostějova, že jim vytvořím podmínky - a ty jsem

jim vytvořil. Zmínil jsi peníze, tak do dávám, že rok u takového talentu stojí přes dva miliony korun. V podstatě jsem jim hlavně umožnil to, že pracovali ve skvělém prostředí se skvělými trenéry. Měl jsem to štěstí, že jsem přetáhl Jardu Navrátila, který dělal sedm let Tomáše Berdycha, a z Plzně jsem si vzal Davida Kotyzu. Lucka Šafářová vystřídala Kotyzu s Petrou Kvitovou. Já jsem těm svým talentům umožnil opravdu růst. A znovu přiznávám, je to také o štěstí.“

ZH: „Kolik stojí investice do toho, než se desetiletý Berdych stane členem první světové desítky v dospělých?“

MČ: „Zkoušel jsem to spočítat, stojí to 15 až 20 milionů. Je otázka, kdy se chytne, protože v juniorském věku je podpora tenisového svazu výraznější. V okamžiku, kdy začne bojovat o dospělé úspěchy, už mu stát nepomůže. A buď má to štěstí, že se chytne, začne vydělávat peníze - a pak může investovat méně. Ale u kluků většinou úspěch přichází později, takže to stojí více. Petra Kvitová přišla v 15 letech, v jednadvaceti vyhrála Wimbledon a v tom okamžiku byla vysmátá. Ale Tomáš tam byl třeba od 10 let a první úspěch měl v jednadvaceti, kdy vyhrál turnaj v Paříži. Trvalo to déle.“

ZH: „Jak dokážeš přát nebo nepřát českým tenistům nebo tenistkám, kteří

Šampionky Fed Cupu.
V roce 2018 vyhrály pošesté
za uplynulých osm sezon,
Miroslav Černošek půžoval
i s manželkou Petrou.

FOTO SPORT: MICHAL BERÁNEK

VZKAZ ZDENĚKA HANÍKA

„KROMĚ FOTBALU A HOKEJE MÁ MÁLOKTERÝ SPORT ŠANCI STÁT SE LÁKAVÝM OBCHODNÍM PRODUKTEM. PROTO POTŘEBUJE STÁTNÍ PODPORU A VŠICHNI, KTERÍ MAJÍ ZODPOVĚDNOST ZA SVÉ SPORTY, O NI MUSÍ USILOVAT, ČILI LOBBOVAT. PŘI NEUSTÁLÝCH ZMĚNÁCH PODMÍNEK VE STÁTNÍ SPRÁVĚ, VČETNĚ PERSONÁLNÍCH ROŠÁD, SE TOMU NIKDO NEMŮŽE DIVIT. ZJEDNODUŠENÝ POHLED, ŽE KDO LOBBUJE, JE LOTR, JE NESPRAVEDLIVÝ.“

ZDENĚK HANÍK

- zakladatel Unie profesionálních trenérů při ČOV
- bývalý kouč volejbalových reprezentací mužů Česka a Rakouska
- současný místopředseda ČOV

nejsou z tvé stáje, a tím pádem jsou tak trochu konkurenti?“

MČ: „Řekl bych, že co se týká výsledků, tak jim to přeji plně. Co se týká finanční podpory, tam je pro mě manažer, který zastupuje tu, kterou nemám ve stáji, konkurent a dělám všechno pro to, abych ho přejel.“

ZH: „Tennis je globální sport. Dokázal bys sehnat peníze i pro badminton nebo ping-pong?“

MČ: „V českých poměrech asi ne. Jsou to sporty, které dokážou být populární, a my oba víme, ve kterých zemích je badminton velice úspěšný. Je to spíše asijský kontinent, tam si myslím, že ano. Ale v Česku má tenis

svoje hodnoty, díky Honzovi Kodešovi a dalším. Plus je to sport, který je milovaný, protože si ho většina lidí dovede zahrát. Tennis se prostě lépe prodává.“

ZH: „Zkus mi říct tvoje nejlepší a nejhorší rozhodnutí v životě.“

MČ: „Člověk, kterému je 73 let a někde to dotáhl, také některé věci prosal... Špatných i dobrých rozhodnutí je spousta. Z pohledu dnešní kariéry a dnešního okamžiku bylo asi moje nejhorší rozhodnutí, že jsem na gymnázium v hodinách angličtiny hrával mariáš a říkal si, že v šedesátých letech, se Sovětským svazem na věčné časy, k čemu mi

ta angličtina jednou bude? Musím říct, že jsem na ni kašlal a nikdy jsem se ji pořádně nenaučil. Kdybych to rozhodnutí udělal, tak si myslím, že jsem mohl udělat ještě větší kariéru. Mohl jsem skončit v nějaké slovutné agentuře, které o mě měly zájem. Jejich šéfové měli pocit, že mám schopnost empatie. Dobré rozhodnutí bylo, že jsem dvacet let dělal v oděvním průmyslu, protože maminka byla odbornice na hadry. A pak přišla výzva. Byl jsem zvolený do funkce předsedy tenisového klubu v Prostějově v roce 1990 a dostal jsem nabídku od dvou prostějovských lidí, kteří mi slíbili, že do toho dají peníze. Čtyři měsíce jsem přemýšlel, co s tím. A tak jsem odešel z oděvního průmyslu, kde jsem mohl dělat obchodního ředitele, a začal dělat sportovní marketing. Nevěděl jsem o tom skoro nic, jenom jsem měl hroznou chuť dokázat, že ještě jednou změním svoji profesi. A to bylo to dobré rozhodnutí, protože v těch hadrech bych byl jeden z průměrných, kdežto ve sportu jsem se stal minimálně nadprůměrným.“

VZKAZ MIROSLAVA ČERNOŠKA

„SPORTOVNÍ MARKETING NEPOSUZUJE VÝSLEDEK PODLE TOHO, CO JE, NEBO NENÍ SPRÁVNÉ. JESTLIŽE DŘÍVE BYL AKTUÁLNÍ TREND, ABY SPORTOVEC BYL VE STRANĚ NEBO NOSIL MODRÉ TRENÝRKY, DNES JE TREND, ABY MĚL CHARISMA A BYL PŘITAŽLIVÝ PRO MASY A FIRMY, KTERÉ POTŘEBUJÍ OSLOVOVAT SPOTŘEBITELE.“

FOTO SPORT: PAVEL MAZÁČ

S hrdiny Davis Cupu. V roce 2012 Berdych, Štěpánek a spol. slavně přemohli v pražském finále Španěly.

Povídáním s Miroslavem Černoškem, o němž jsme se v mezičase dověděli, že má obdržet státní vyznamenání od prezidenta republiky, zakončujeme seriál Dialogy. Od ledna otevře Zdeněk Haník novou rubriku s pracovním názvem Psychologie trenéra v praxi. Bude v ní na podkladu konkrétních běžných situací z trenérské praxe či životních příběhů velkých sportovců demonstrovat trenérská psychologická témata. Pokusí se dokazovat, že hlavním psychologem je trenér, který je zodpovědný za psychologické působení na hráče a tým. Bude postupně odhalovat, proč si myslí, že si trenéři nechali ukrást klíčové téma - hlavu hráče - a sportovní psychologie, potažmo tzv. mentální trénink se staly nezdárka kořisti samozvaných mentálních koučů, kteří v této oblasti vidí především dobrý byznys, ale sportu samotnému tolik nepomáhají.

□

Vedle prezidenta Miloše Zemana při utkání Petry Kvitové ve fedcupovém finále před sedmi lety

FOTO SPORT: BARBORA REICHOVÁ

PŘEDPLAŤTE SI DENÍK

Sport

A VYBAVTE SE NA ZIMU!

S čtvrtletním předplatným za 1304 Kč dostanete
deník Sport každý den do své schránky
A NAVÍC TEĎ ZÍSKÁTE POUKAZ NA 1500 Kč
třeba na zimní výbavu nebo vánoční dárky.

ilustrační foto

**TISÍCE DALŠÍCH
PRODUKTŮ NA
mall.cz/
cncpredplatne**

JAK ODMĚNU ZÍSKAT A KDE JI VYUŽÍT?

Předplaťte si deník Sport na čtvrt roku za 1304 Kč
na iKiosek.cz/sport, na tel. čísle 253 253 553 nebo emailem
na predplatne@cncenter.cz a uveďte kód předplatného SPT 2111B.

Po zaplacení vám zašleme na email poukaz.

Pak už si jen vyberte ze speciální nabídky na Mall.cz/cncpredplatne
a před platbou v košíku zadáte kód z poukazu.

CZC.CZ

DVOJKY FANDÍ ČESKÉMU ESPORTU

◆ OMEN
OMEN 15-en1000nc
32 990 Kč

www.czc.cz/eleague

Akce platí do 15. 12. 2021 nebo do vyprodání zásob.